ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ 202
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » 100.— » » 50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

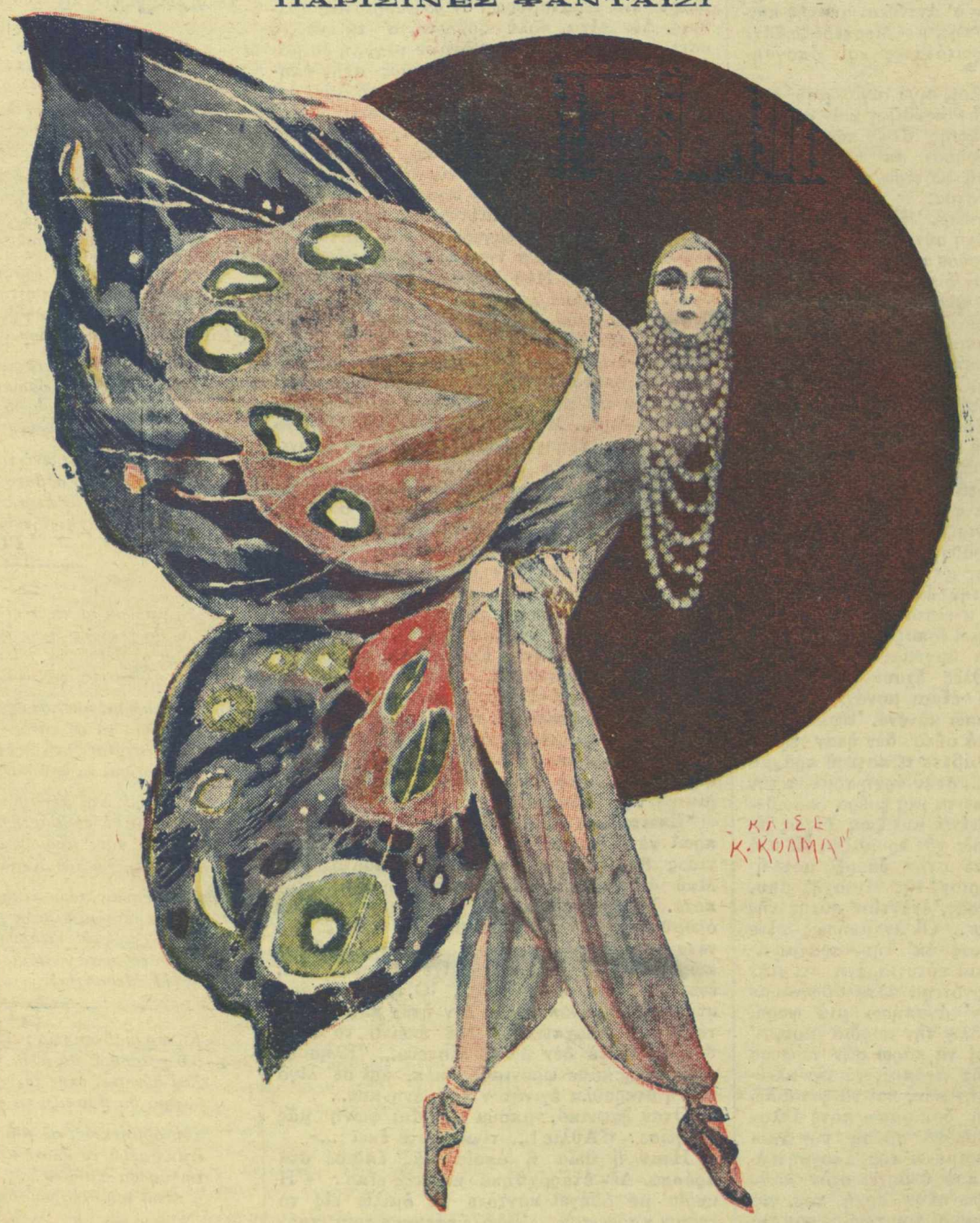

Ἡ Γαλλὶς ἠθοποιὸς Πωλὲτ Ντυβὰλ στὸ ρόλο τοῦ «Θανάτου τῆς Πεταλούδας», ἑνὸς νέου θεατρικοῦ ἔργου ποῦ σημειώνει ἤδη μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

ΕΡΩΣ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Την εἶχα συναντήσει ἕνα βράδυ στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Πέρασε κοντά μου, ἀδιάφορη· εἶχε ἕνα πρόσωπο ἐκστατικό, σὰν καλόγρηας... τὰ βλέμματά μας διεσταυρώθησαν, μιὰ φλόγα μυστηριώδης ἔλαμπε στὰ βαθύχρωμα ματια της... ἐδιάβασα, σ' αὐτὰ μιὰ θλίψι ἄπειρη. Τὴν ἠκολούθησα.

Ἦταν ὡς 20 ἐτῶν, ντυμένη μὲ σίκ, ἂν καὶ ἁπλᾶ. Κόρη καλῆς οἰκογενείας ἴσως... ἐπροχώρει πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὸ βάδισμά της εἶχε μιὰ γατσια χάρι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπεκεφάλθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στ' ἄλλο, ἕνα αὐτοκίνητο ἔρχόταν κατ' ἐπάνω της. Μ' ἕνα κτύπημα βρέθηκε κοντά της καὶ τὴν ἔσωσα ἀπ' τὸν κίνδυνο.

Ἦταν στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἐτρεμούλιαζε σὰν πουλάκι πληγωμένο· στὰ μάγουλά της ἀνέβηκε ἕνα τριανταφυλλένιο χρῶμα. Τῆς κῆρα τὴν ἄδεια νὰ τὴν συνοδεύσω λιγάκι. Κι' ἔτσι γνωρίστηκα μὲ τὴν παράξενη φιλενάδα μου.

Πολλὲς φορὲς ξανιδωθήκαμε. Πήγαινα καὶ τὴν περίμενα τὴν ὥρα ποὺ σχόλαγε ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο, ὅπου ἐργαζόταν. Τὸ σοβαρὸ ὕφος της ποὺ ἐρχόταν σ' ἀντίθεσι μὲ τὴς παιδιάστικες ἀπαντήσεις της, μὲ διεσκέδαζε. Εἶχε περὶ ζωῆς γνῶμες πρωτότυπες καὶ ἀπογοητευμένες.

Ἤγίαμε καλοὶ φίλοι, σιγὰ σιγὰ μοῦ διηγήθη τὴ ζωή της, τὴν πένθιμη καὶ συνηθισμένη ἱστορία τῆς ζωῆς ὅλων τῶν οἰκογενειῶν ποὺ καταστράφηκαν ἀπ' τὸν πόλεμο. Εἶχε μείνῃ μόνη μὲ τὴ μητέρα της κι' ἀναγκάσθηκε νὰ γίνῃ μοδίστρα.

Τὴν ἐρωτεύθηκα τρελλά. Ἐκείνη ἐδειχνόταν ἀπέναντί μου πολὺ καλὴ σύντροφος, φίλη τρυφερή, μολονότι ἐκρατοῦσε πάντα κάποια ἀπόστασι μεταξύ μας. Καὶ διερωτώμην ποιὸ μυστήριο ἐκρύβετο στὴ φλόγα ποὺ ἐφώτιζε τὰ μάτια της;..

Μιὰ βραδυὰ ἀνοιξιάτικη ἡ Ρίνα βγῆκε μετὰ τὸ δεῖπνο καὶ τὴν κατέπεισα νὰ κάμουμε ἕναν περίπατο στὸ Ζάππειο. Ἡ γλυκειὰ καὶ ἤρεμη βραδυὰ μὲ εἶχε ξεπερλάνει· ἐβαδίζαμε ἀργά, εἶχα περάσει τὸ μπράτσο μου γύρω στοὺς ὤμους της... Ἡ θερμὴ ἐκφυή της, τὸ ἄρωμά της μὲ μεθοῦσαν· ἔσκυψα πάνω της καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβω πῶς τὰ στόματά μας βρεθήκαν ἑνωμένα—σ' ἕνα φίλημα ἄγριο, καταφορο. Ἡ Ρίνα ἐλαχάνιαζε στὴν ἀγκαλιά μου, τὰ χείλη μας δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν...

Ἔμεινα κατάπληκτος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ διάπυρη περιπάθεια, τὴν ὁποίαν δὲν ὑποψιαζόμουν. Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἐμουρμούριξε: «Σ' ἀγαπῶ» καὶ οἱ λυγμοὶ ἔσπαζαν τὴ φωνή της.

Ἐκαθήσαμε σ' ἕνα παγκάκι· συμπλεγμένη κοντά μου ἔλεγε: «Ὅλες ἔχουν τοὺς φίλους τωυ, στὸ μαγαζί, ἐγὼ εἶμαι μονάχη, κανένας δὲ μ' ἀγαπᾷ... δὲν ἀγαπῶ κανένα. Ἐβρελτάριζα μὲ κολλούς, ἄλλοτε, μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν ἔρως. Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί παγερὸ κρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς μόνος... στὴν ἀρχὴ νομίζει τὸν ἑαυτό του δυνατό, ἔπειτα μιὰ ἡμέρα νοιώθει ὅλη τὴν πίκρα ποὺ κλείνει μιὰ ζωὴ δίχως ξέρωτα κι' αὐτὴ μόνωσις τὸν τρομάζει. Σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ μπήκατε στὴν ὕπαρξί μου· ἤμουν στὸ τελευταῖον ὅριον τῆς ἀντοχῆς μου. ἀγανίσθηκα ἐναντίον σας, ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀγάπης ποὺ μὲ κυρίευε... Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε πολλὲς φορὲς καλλίτερες ἀπ' τὴν πραγματικότητα· ὅταν ζοῦμε μιὰ εὐτυχισμένη στιγμή, δὲν τὴν ἐκτιμοῦμε...ἀργότερα καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία της. Θέλω ν' ἀγαπήσω μιὰ φορά, μιὰ μόνη φορὰ μ' ὅλη τὴν καρδιά μου, μ' ὅλη τὴν ψυχή μου, καὶ νὰ πάρω σὰν λάφυρο τὴν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς ἀγάπης, νὰ τὴν κλείσω στὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου, καὶ νὰ ξαναπῶ στὴ μοναξιά μου,νὰ μὴ δοκιμάσω ποτὲ ἄλλον ἔρωτα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σβύσῃ τὴν ἀνάμνησί μου... Δὲ θὰ περιμένω τὴς ἀπογοητεύσεις καὶ τὸ κούρασμα ποὺ ὑπάρχει στὸν κάθε ἔρωτα· θὰ τὸν διαπόψω στὴν ἀρχή του, γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν ἀνάμνησί του χωρὶς καμμιὰ ἀποκαρδίωσι... Ὀρκίσου μου πῶς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παύσω νὰ σὲ βλέπω, δὲν θὰ ἐπιδιώξῃς νὰ μὲ συναντήσῃς.

—Μά, μικρή μου Ρίνα, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ σὲ ξεχάσω.

Τὸ πρόσωπό της ἐσυνάφιασε:

—Ὀρκίσου μου σοῦ λέω ὅτι θὰ περιορισθῇς μαζύ μου σ' ἕνα ἔρωτα χωρὶς ἐπαυριον...

—Ὄχ, τρελλὴ μικρούλα, ποὺ σὲν ξέρεις τίποτε καὶ νομίζεις πῶς ξέρεις τὸν ἔρωτα!...

Ἀλλὰ ἡ Ρίνα ἐπέμενε, δὲν ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ παρα μια μονο φορά. Καὶ ἀναγκασθήκαμε νὰ τὸ δεχθῇ.

Ἔτσι ἤρθε στὴ γκαρσονιέρα μου. Περάσαμε μια νύχτα ὑπέροχη... Τὸ πρωΐ, ὅταν ἔφευγε, τὴν ἔπηρα στὴν ἀγκαλιά μου λυπημένος καὶ τῆς εἶπα:

—Ὥστε λοιπὸν, ἀγαπημένη μικρούλα ἐπιμένεις νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε;

Ἐκείνη με κτύπησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

—Ναί, ὁ θὰ ξαναϊδωθοῦμε ὡς ἀποψε τὸ βράδυ...

Ἡ μικρούλα εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα καὶ δὲν τῆς ἔκανε καρδια νὰ τὸν χωρισθῇ, ὅπως ἐφαντάζετο.

ΙΩΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἤμουν καμαριέρης... Εἰλικρινῶς... Δεν εἶχα ἀκόμη ἀποκτήσει τα δισεκατομμύρια ποὺ ἔχω σημερα... Ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ντροπή, ἄλλως τε ὅλοι οἱ ρουμπλουτοι ἀπὸ ἐπιφρέτες ἀρχισαν.

Λοιπὸν ἤμουν καμαριέρης σ' ἕνα σπιτι, τοῦ ὁποίου ἤμουν ὁ μονος ἀρσενικος ἑνοικος. Ἐκτὸς ἀπὸ μένα, ἔμεναν στὸ σπίτι ἐκεῖ ὁ ἡ κυρια μου, μιὰ πλουσία χηρα τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, μεσόκοπη ἀλλα πολυ ὁρεκτικη ἀκομα, ἡ ἀγηψιά της Κορίννα, κοκελλα κατανῆ καὶ λιπόσαρκη, καὶ ἡ μαγείρισσα ἡ Μαρία ἕνα τερατομορφο ὄν ἀκαθοριστου ἡλικιας. Δὲν εἶχα πολὺ δουλεια σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτι. Ἀλλα ἡ κυρία κρατοιτσε μεγαλη ἐθιμοτυπία, δὲν ἐπέτρεπε κανένα λάθος στὴν ὑπηρεσία καὶ ἤθελε πάντα ἡ περιβολή μου νὰ εἶνε ἀμεμπτος. Αὐτὸ μοῦ ἄρεσε γιατὶ ἤμουν πάντα κοκετταρισμένος. Καὶ εἶχα μάθει νὰ μιλαω τέλεια στὴν κυρια μὲ τὴς φτερνες τῶν παπουτσιῶν ἑνωμένες καὶ εἰς τὸ τρίτον προσωπον· καὶ αὐτὸ τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς ἤρεσε τοσο. Τὰ περνοῦσα λοιπὸν καλά.

Μία μερα εἶχα νὰ συγυρίσω τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας καὶ ἐχτύκησα τὴν πόρτα της ὥστε νὰ ἀκουσθῇ καλά. Μοῦ ἀποκρίθηκαν: «Περάστε!..» Ἐμπῆκα λοιπόν... Ἄ, φίλοι μου, ἡ κυρία μου ἦταν ἐκεῖ ὄρθια καὶ ὁλόγυμνη... Ἐψιθύρισε: «Νόμιζα πῶς ἦταν ἡ Μαρία...» Καὶ εἶχε ἕνα σῶμα, φίλοι μου, τοσο μεγαλοπρεπές, γεμάτο καὶ λευκό, ἀλλὰ καὶ σφιχτοδεμένο...Μὰ τὴν πίστι μου ποτὲ δὲ θα το φανταζόμουνα ἔτσι... Μὲ τὸ κεφάλι λίγο ζαλισμένο ἐξεχάσθηκα, ἐλησμόνησα ὅλη μου την φρονιμάδα, τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἡ κυρία τρομαγμένη, ἐξομμένη, γοητευμένη σὲ δυὸ στιγμὲς μὲ δυὸ λόγια πρὶν ἀκόμα συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξί της, εἶχε γίνει ἡ ἐρωμένη μου.

Τὰ προσχήματα δὲν ἄξιζαν πλέον μεταξύ μας... Ἐπρόφερα λόγια εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καθὼς ἐτραύλιζα σαστισμένος: «Πόσο σ' ἀγαπάω!... Πόσο σ' ἀγαπάω!...», μοῦ ψιθύρισε σιγά: «Νὰ ὁμιλῆτε, Γιάννη, εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον...» Καὶ ἐπανελαμβανα ἀνασταναζοντας: «Πόσον ἀγαπῶ τὴν κυρία!... Πόσο ὡραία ἀγκαλιάζει ἡ κυρία!...» Ἀπο τότε ἐπέρασα εὐτυχισμένες νύχτες, ἀλλὰ πάντοτε... εἰς τρίτον πρόσωπον. Αὐτὴ ἡ ὀξίωσις της μοῦ εἶχε καθήσει στὸ στομάχι καὶ ζητοῦσα εὐκαιρία νὰ τὴν ἐκδικηθῶ...

Ἔκεινα ἀπὸ λίγον καιρό, πηγαίνοντας ἕνα πρωΐ νὰ συγυρίσω τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Κορίννας ἐτύχησα στὴν πορτα της. Μοῦ ἀπήντησε: «Περάστε!» Ἐμπῆκα λοιπόν... Νέα ὅμως ἐκπληξις!... Ἡ ἀνεψια ἦταν ὁλόρθη μπροστὰ στὸν καθρέφτη, χωρὶς κανένα φόρεμα.. Ἐτραύλισα: «Ὦ, στοχασθῆκα πῶς ἦταν ἡ Μαρία...» Καὶ εἶχε ἕνα σωματάκι, ἕνα σωματάκι τόσο λεπτό... Ὄ,τι εἶχα πάρει στὴν ἀρχὴ γιὰ λιπόσαρκο δὲν ἦταν παρὰ σβελτέτσα καὶ τσαχνιιά... Μὰ ἐκεῖνο τὸ στῆθος!... Ποτὲ δὲν θὰ τὸ πίστευα... Ἐλησμόνησα πάλι κάθε φρονιμάδα κλπ. καὶ σὲ λίγο καὶ ἡ μικροῦλα ἐγινόταν ἐρωμένη μου...

Ὅταν ξαφνικά, μπούμ!... Μιὰ φωνὴ μᾶς ἐπάγωσε: «Ἄθλιε!... τί κάμνετε ἐκεῖ;...»

Ἦταν ἡ θεία ἡ ὁποία μᾶς ἔκιασε στὰ πράσσα. Δὲν ἐτκραχθηκα καὶ τῆς εἶπα: «Ἡ κυρία μὲ ὁδηγεῖ πάντοτε νὰ ὁμιλῶ εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον... Ἐδῶ ὑπάρχουν τρία πρόσωπα· ἡ κυρία, ἐγὼ καὶ ἡ δεσποινίς... Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ βλέπετε, ὁμιλῶ εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον...» Καὶ ἡ κυρία, τόσο σωστὴν εὐρῆκε τὴν δικαιολογία μου, ὥστε ἀμέσως μετεσχημάτισε τὸ ντουέτο μας εἰς τρίο... Ἄ, ἦτεν μιὰ καλὴ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου...

Π.ΝΑΛΕΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΜΟΥ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

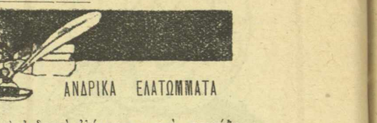

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΛΑΤΩΜΜΑΤΑ

Ποιὸ εἶνε τὸ ἀνδρικὸ ἐλάττωμα ποὺ πειράζει περισσότερο τὴ γυναίκα;

—Ὅταν δείχνῃ πῶς ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ εἶνε ἐγωϊστῆς γι' αὐτό.

—Ἡ ἠθικὴ νωθρότης. Εἶνε ἀποκρουστικώτατος γιὰ μιὰ γυναίκα ὁ σύντροφος ὁ μωρός, ποὺ δὲν ἔχει κ μιὰ πρωτοβουλία, ποὺ ἔχει καρδιὰ πρόστυχη καὶ πνεῦμα κενόν καὶ χαρακτῆρα ἄβουλον.

—Νὰ γκρινιάζῃ διαρκῶς καὶ χωρὶς λόγο, ἔτσι ποὺ ἡ γυναίκα του νὰ μὴν ξέρῃ πῶς νὰ τοῦ φερθῇ. Ἀνυπόφορος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνδρας.

—Κορτοϊδέψτε με ὅσο θέλετε, μὰ θὰ τὸ πῶ: μὲ ἀηδιάζει ὁ ἄνδρας ποὺ δὲν ἔχει κοκετταρία μέσα τοι, ποὺ δὲν ξέρει νὰ ντυθῇ καὶ νὰ φερθῇ.

—Ὁ ἀντιρρησίας. Πολλοὶ τὸ ἔχουν μέχρι παθολογικοῦ σημείου αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα καὶ δυσαρεστοῦν κάθε γυναίκα.

—Ἡ ψυχρότης. Ὅλα τ' ἄλλα ἐλαττώματα μπορεῖ νάνε κοὶ συμπτωματικά, ἡ ψυχρότης ὅμως εἶνε διαρκὴς καὶ ἀθεράπευτος.

(Ἀπὸ τὸ Λεύκωμά μου) **ΝΩΡΑ**

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΜΥΡΝΗΝ

1

Τώρα ἡ σιωπὴ πονετικὰ σκεπάζει τὰ σοκάκια
ποὺ μιὰ φορὰ τραγούδησε ἡ ζωὴ τὸν ἔρωτά της,
κι' ὁ Σεβνταλῆς δὲ θ'ἀκουστεῖ μὲ τὰ τρελλὰ μεράκια
ὅλα τώρα τὰ σκέπασεν ἡ φρίκη στὴ νυχτιά της.

Μιὰ μαύρη κόλαση σκληρὴ ποὺ μέσα της οὐρλιάζουν
χίλιοι δαιμόνοι ποὺ ἡ δρμὴ τοῦ πόθου τοὺς κάνει
κάθε παρθένα στὸν Ἄλλαχ,ὦ στεναγμός,νὰ τάζουν.
Ρήγισσα Σμύρνη σὲ πατοῦν βραχνάδες οἱ Σουλτάνοι.

Ὦ μοῖρα μαύρη, ποὺ ἔρεξε γιὰ νάρθῃ τὸ ὀκοτάδι
αἰόνιο τὴν καλύπτρα του τὴ σκοτεινὴ νὰ σίξῃ
ὦ μοῖρα μαύρη στὸ μουντὸ καὶ τρομερὸ σου βράδι
χίλιες γενιὲς ἡ ἀπόχη σου στὸ θάνατο ἔχει πνίξει.

Καὶ δὲ θὰ ξανανθίσουνε ποτὲ πειὰ στὰ μπαλκόνια
οἱ γλάστρες κι'οὔτε πρόσωπο παρθένας θὰ χαδέψει
τἀγέρι τἀνοιξιάτικο ποὺ θὰ γυρέβει κάποια
δυὸ μαῦρα μάτια πῶχουνε παντοτεινὰ μοιέψει

Τώρα στὶς νύχτες τὶς πνιχτὲς τοῦ θλιβεροῦ χειμώνα
τῆς φρίκης τὸ ἄγριο σάβανο τὴν πλάση θὲ νὰ ντύνει
κι'ὅσο τὰ χρόνια κι'ἂν περνᾶν,σταγέροι, ἀπ' τὸν ἀγώνα
τοῦμαύρουγυρνχομαχητοῦ,τοὺς θρήνους θὰ διακρίνει.

ΧΙΟΣ *ΓΟΗΣ ΣΕΙΡΗΝΑΣ*

2

Σμύρνη γλυκειὰ μὲ τὰ πεντάμορφά σου τὰ κορίτσια
δὲ θὰ χαλάσῃς πειὰ τὸ γέλοιο τὸ γλυκὸ
ποὺ σὲ ἄλλα τὰ χείλη σου μεθυστικὸ
τὰ ὁλότρελλα σοῦ στόλιζε καπρίτσια.

Μήτε θὰ νοιώσῃς πειά,στὰ φεγγαρολουσιά σου βράδ-
τὸ κῦμα νὰ σὲ ναυοφίξῃ τ' ἀπαλὸ [υια
ποὺ ἐρχότανε στὸ λεύτερό σου τὸ γιαλὸ
τρελλὰ γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ χάδια.

Τώρα βουβή! Στὰ πένθιμά σου ὁλόμαυρα συντρί-
πυτὲς ὀῖμέ! δὲ θ'ἀντιχτῇ πιὰ ἡ χαρά, [μια
παρὰ ἀπ' τοὺς μύρους σου τοὺς τάφους ἡ ἀρὰ
θ'ἀντιλαλῇ γιὰ τοῦ Κεμὰλ τ'ἀγρίμια.

Σμύρνη γλυκειά, πόσο πικρὰ ποὺ κλαῖμε τὸ χαμό
μὰ πάλι κάποια ἐλπίδα μυστικὰ [σου!
μᾶς λέει,πῶς θ'ἀντικρύσουμε ταχιὰ
στὴ λευτεριὰ τὸ γυρισμό σου.

Ταμίας Π Μεραρχίας *Λέανδρος Μίχας*

3

Κατάρα; θεομηνία; Ποιὰ λέξη τάχα
τοῦ χαλασμοῦ θὰ δόσῃ τὴν εἰκόνα;
Καὶ δύναμη, στὴν τέχνη, Λάντε νάχα,
μάταια θὰ πάσκιζα νὰ εἰπῶ γιὰ τὸν τυφῶνα,

ποὺ ὁρμητικός, σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα,
ἕναν ἀπέραντο ἔκανε κλαυθμῶνα
τὴ γόησσα Σμύρνη!.. Λυσσομάχα
ἡ πνοὴ τοῦ ὀλέθρου ὅμοια μὲ κυκλῶνα

πάνω ἀπὸ ἐρείπια ποὺ κοπάδια μύρια
κοράκων κρώζουνε, τὸν τρόμον ἀπλώνει...
Ἐκεῖ ποὺ ἐχτὲς ἐρώτων παηγνύρια

τώρα ὁ χαμὸς μὲ πάθος ξεφαντώνει.
Ἀττίλες,Γότθοι καὶ Οὖνοι,τοῦ Κεμὰλ τ'ἀσκέρι
βάνει παντοῦ φωτιά, βόλι, μαχαῖρι.

Ἀθήνα *Θάνος Γ. Μηλιδώνης*

(Συνέχεια 12η)

Γιατὶ ἡ κυρία Πηνελόπη πῆγε κι' εἶδε τὸν κὺρ Βασίλη, τὸ σπιτονοικοκύρη. Καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ πάῃ στὴν ἀστυνομία νὰ τὸν καταγγείλῃ, γιατὶ ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει κατάσχεσι ἐπίπλων, τὸν ἀνάγκασε νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ παραλάβῃ μαζί της τὰ δύο μπαοῦλα τῆς Κούλας. Ὁ κὺρ Βασιλης ὅμως δὲν τῆς εἶπε οὔτε λέξι γιὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ λωποδύτη-ἀπαχῆ, ὅπως καὶ ἡ κυρία Πηνελόπη κομμιὰ κουβέντα δὲν ἔκαμε στὸ σπιτονοικοκύρη, γιὰ τὴ σημείωσι καὶ τὰ χίλια φράγκα ποὺ βρῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς ὀρφανῆς.

Τώρα λοιπὸν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ τὴν κυρία Πηνελόπη τὴν ἀπασχολοῦσε ἐξ ὁλοκλήρου ἡ σκέψις τοῦ τουνοῦ τοῦ ἀγνώστου Σιδέρη Μαντέα ἢ Μαναράκια ὁ ὁποῖος, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴ σημείωσι καὶ τὸ χιλιάρικό του, θὰ ἦταν πολὺ γενναιόκαρδος προστάτης. Ἀπ' τὴ σημείωσί του ἡ κυρία Πηνελόπη κατάλαβε ὅτι αὐτὸς ὁ Μαναράκιας οὔτε πλούσιος οὔτε μορφωμένος μποροῦσε νάναι, γιατὶ ἡ σημείωσις ἦτιαν γεμάτη χονδροειδῆ ὀρθογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα δὲν θάκανε οὔτε ἕνας μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀπὸ τὴς φράσεις ποὺ μετεχειρίζετο ὁ ἄγνωστος προστάτης στὴ σημείωσί του, ἡ κυρία Πηνελόπη ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἀπὸ κείνους τοὺς βλάμηδες ποὺ περπατοῦν μὲ τὴν κάμα στὴ μέση.

Καὶ φοβήθηκε μήπως τὸν ἰδῇ τὸ μυστηριώδη προστάτη νὰ ξετρυπώσῃ καμμιὰ μέρα εἴτε στὸ σπίτι της εἴτε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Τιμολέοντος.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ κάτι κουβέντες ποὺ ἔκανε τὸ πρασμένο βράδυ στὴν οἰκοτροφό της, εἶχε πεισθῇ ὅτι ἡ Κούλα ἀγνοοῦσε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὕπαρξι τοῦ Μαναράκια.

Ὑπῆρχε λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἕνα μυστήριο ποὺ ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῇ. πρωτοῦ νὰρθῇ ἡ μέρα ποῦ τὰ σχέδια τῆς κυρίας Πηνελόπης καὶ τοῦ κυρίου Τιμολέοντος θὰ ἐκινδύνεναν νὰ χαλάσουν ἀπὸ μιὰ ἀποδόκητη ἐπέμβασι.

Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς σιωπῆς ποῦ κρατοῦσε ἡ κυρία Πηνελόπη.

Ἡ Κούλα ἀφ' ἑνὸς ἦταν πολὺ διακριτική, μ' ἀφ' ἑτέρου εἶχε κι' αὐτὴ πολλὰ πράγματα νὰ σκεφθῇ —τὴν κατάστασί της, τὸ πένθος της, τὴ δουλειά της, τὸν Ἄνδρέα—κι' ἔτσι δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἐρώτησι σεὴν κυρία Πηνελόπη, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσε ἀπόμη εὐεργέτριά της.

Ξεκίνησε λοιπὸν στῆς δυὸ ἡ ὥρα μονάχη γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Τιμολέοντος, ὅπου θὰ ξανάρχιζε τὴ δουλειά της.

Ἀλλὰ καθὼς ἐπήγαινε στὸ δρόμο καὶ ἀργότερα καθὼς ἐργαζόταν μπροστὰ στὴ γααφομηχανή της, ἡ Κούλα δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ μιὰ καινούγια μορφὴ ποὺ ἐκυμάτιζε διαρκῶς μπροστὰ στὰ μάτια της: τὴ μορφὴ τοῦ Ἄνδρέα Λ.!

Βέβαια, ἂν καὶ ἔως τώρα ἡ μικρὴ ἔβγαινε πάντα μὲ τὴ συνοδεία τῆς μητέρας της, εἶχε ὅμως ἰδῇ καὶ γνωρίσει ἀρκετοὺς νέους,ὅκως κάθε κορίτσι. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ καλοκαμωμένη, μὲ πρόσωπο ἑλκυστικῆς γλυκύτητος, ὅλοι τὴν ἐκομπλιμετάριζαν κι' ἐπιζητοῦσαν τὴν εὔνοιά της. Ἀλλ' αὐτὴ σὲ κανένα δὲν εἶχε ὁδσει προσοχή. Ἐν'πάσῃ περιπτώσει κανένὸ; δὲν εἶχε διατηρήσει τὴν ἀνάμνησι περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνας νέος εἶχε ἔρθει στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε. Δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ κεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ φανερώνουν τοὺς κοφτάκηδες. Ἦταν σοβαρός, ἀξιοπρεπής, μετρημένος.Καὶ μόλις εἶχαν ἀνταλλάξει μερικὰ λόγια σὰν ἀγνώστοι. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο βλέμμα ποὺ τῆς ἔρριξε ὁ νέος οὐτός, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Πηνελόπης, ἔκλεινε μιὰ τόση συμπάθεια, δειλὴν ἀλλ' εἰλικρινῆ, ἦχε τόσο βαθειὰ καὶ ἀγνὴ σημασία, ὥστε ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσι στὴν Κούλα. Τὴν ἐσυγκίνησε, τὴν ἐτάραξε. Κατάλαβε ὅτι ἄρεσε πολὺ σ' ὀν Ἀνδρέα Λ. Καὶ ὁμολόγησε ἄλλως τε στὸν ἑαυτό της ὅτι καὶ ὁ Ἀνδρέας Λ. τῆς ἄρεσε κι' αὐτὸς πολύ.

Ἡ Κούλα ἦταν ἠθικώτατο κορίτσι. Στὴ σημερινὴ ὅμως κοινωνία ὅσο ἀγνὸ κι' ἀνήξερο κι' ἂν εἶνε ἕνα κορίτσι, πάντα μαθαίνει ἀπὸ τὴς πιὸ ξεβγαλμένες φιλενάδες του, ἀπ' τὸ σχολεῖο, ἀπ' τὸ βιβλία, πάντα μαθαίνει ἐπαναλαμβάνω τί εἶνε ὁ ἔρως.

Δὲν ὑπάρχει σήμερα κανένα κορίτσι ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ μιὰ ἰδέαν, ἔστω καὶ ἀμυδρὴν περὶ ἔρωτος, ὅσο μικρᾶς ἡλικίας κι' ἂν εἶνε.

Ἔτσι κι' ἡ Κούλα. Ἐκατάλαβε ὅτι αὐτὴ ἡ συμπάθησις ποὺ ἔνοιωθε στὴν ἀνάμνησι τοῦ Ἀνδρέα Λ., δὲν ἦταν ἐντελῶς ἀσχετος πρὸς τὸν ἔρωτα. Κι' ὑπακούουσα σεὸ γραφτό της, στὸ ἔνστικτό της, ὅκως κάνουν γενικῶς ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας ποὺ ἔχουν ἐλεύθερα τὰ αἰσθήματά τους,εὐχαριστιόταν πολὺ νὰ ἐναφάρνῃ στὴ μνήμη της τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνδρέα Λ. καὶ νὰ σκέπεται ὁλόενα γι' αὐτόν.

—Πότε θὰ τὸν ξαναΐδῶ! ρωτοῦσε ἀθῶα τὸν ἑαυτό της.

Γιατὶ δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι θὰ τὸν ξαναβλέπω. Ποῦ; Πῶς; Γιατί; Δὲν ἤξερε εἴποτα. Καὶ λίγο τὴν ἐνδιέφερε. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ τὸν ξαναϊδῇ.

Ἀλλὰ καθ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἑπομένης κοὶ τῆς μεθεπομένης, ἀκόμα καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ βγῆκαν μὲ τὴν κυρία Πηνελόπη περίπατο στὸ Ζάππειο, ὅλες οἱ σκέψεις της σὲ δύο θέματα περιορίζοντο: στὴν μητέρα της καὶ στὸν Ἀνδρέα!

Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ προσέξῃ ὅτι ὅλες αὐτὲς τῆς ἡμέρες ἡ κυρία Πηνελόπη ἦταν πολὺ ἀνήσυχη καὶ περίφροντις. Ἐπρόσεξε ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Τιμολέων τῆ; ἐφέρετο πολὺ προσεκτικά, τῆς ἔδιδε τὴς διαταγὲς γιὰ τὴν ἐργασία σὲ τόνο πολὺ μαλακό, σὰν νὰ εἶχε ἀπέναντί του ὄχι μιὰ ὑπάλληλό του, ἀλλὰ μιὰ συνέταιρη στῆς δουλειές του, ποὺ τὴν ἐσέβετο καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε ὄχι ὡς ὑφίσταμένην ἀλλ' ὡς προϊσταμένην. Τῆς ἐφέρετο πολὺ περιποιητικά.

Καὶ ἡ Κούλα μὲ τὴν ἀγνὴ καὶ ἀπονήφευτη καρδιὰ δὲν ὑποψιαζόταν τίποτα, ἀλλὰ προσκαθοῦσε νὰ βρῇ τὰς ἀφορμὲς τῶν ἀνησυχιῶν τῆς κυρίας Πηνελόπης καὶ τῶν περιποιήσεων τοῦ διευθυντοῦ της.

Καὶ λοιπὸν μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἀντέγραφε στὴ γραφομηχανὴ ἕνα μεγάλο χειρόγραφο, ἐσταμάτησε ξιφνικὰ ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ κ. Τιμολέοντος ὁ ὁποῖος τῆς ἔλεγε:

—Λοιπόν, μαμζὲλ Κούλα, εἶστε εὐχαριστημένη;

—Ἀπὸ τί, κύριε; ρώτησε ἡ κοπέλα.

—Μὰ ἀπ' ὅλα,... ἀπὸ μένα, ἀπ' τὴ δουλειά, ἀπ' τὴν κυρία Πηνελόπη;

—Βεβαίως, κύριε, εἶμαι εὐχαριστημένη, ἀποκρίθηκε χαμηλοφώνως ἡ Κούλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ
ΠΡΩΤΟ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

II

Ἀδειάσαμε τὰ ποτηράκια. τὸ γκαρσόνι τὰ ξαναγέμισε κι' ὁ δεύτερος τῆς παρέας μος, ἕνας ποῦ τὸν εἶχαν ἀποροροφήσει ἐξ ὁλοκλήρου τὰ βιβλία στὰ μικρὰ του χρόνια καὶ πολὺ ὄψιμα ἀπεφάσισε νὰ τὸ ρίξῃ λιγάκι ἔξω, εἶπε :

—Ὅταν ἤμουν στὸ Παρίσι, γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῶν σπουδῶν μου, μοῦτυχε ἕνα ὄχι συνηθισμένο ἐπεισόδιο μὲ κάποια γυναῖκα, ποὺ πολὺ μοῦ ἔθιξε, καθὼς θυμοῦμαι τὸ νεανικό μου ἐγωϊσμό.

»Καθόμουν στὸ Καρτιὲ Λατέν. Ἕνα δειλινὸ ποὺ ἤῆρα τὸ τρὰμ γιὰ νὰ πάω σὲ μιὰ δουλειά μου, εἶδα νἄρχεται καὶ νὰ κάθεται ἀπέναντί μου μιὰ κυρία, ὄχι ἀπὸ κεῖνες τῆς θεότρελλες Παριζιάνες μὲ τὶς ἔξυπνες μουσουτδίτσες, ποὺ σοῦρχεται νὰ τὴς τσιμπήσῃς πρῶτα, νὰ τὴς κάνῃς νὰ θυμώσουν καὶ νὰ κλάψουν ἀπὸ τὸν πόνο κι' ὕστερα νὰ τῆς σακατέψῃς τὸ στόμα μὲ φιλιά. Ἀπεναντίας ἦταν μιὰ θερμὴ μεσημβρινὴ Γαλλίς — μοιάζουν πολὺ οὐτὲς μὲ τὴς Ἑλληνίδες— σοβαρό, κόσμια ντυμένη, ὡραία κι' ὥρμιη στὴν ἡλικία σὰν ρόδο σεπτεμβριανὸ ὁλάνοιχτο κι' ὁλεύωδο, μὰ ποὺ γρήγορο ξεφύλλισμα τὸ περιμένει...

»Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἔκατσε, δὲν ξεκόλλησε καθόλου τὰ μάτια ἀπὸ πάνω μου, κάτι μάτια καστανὰ γεμᾶτα νοημοσύνη καὶ βελουδένια τρυφερότητα, ποὺ μὲ κύτταζαν βουβά, μὲ μιὰ ἔκφρασι παρανόνου, ἰκεσίας οχεδόν. Ἐγὼ τἄχασα. Δὲ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Ἂν ἤμουν κοιψός, ὅμορφος, ἀρρενωπός, τὸ πράγμα δὲ θὰ μοῦ φαινόταν τόσο ποράξενο. Μό, ὅπως τώρα, οὔτε καὶ τότε δὲν ἤμουν τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἤμουν ἕνας ἀρρωστιάρικος σπουδαστής, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κατακτήσῃ εὐκολώτερα τὸν Ἄρη παρὰ τὴ γυναῖκα.

»—Αὐτὴ ἡ γεάμα πρέκει νἄχῃ πολὺ ἄσχημο γοῦστο γιὰ νὰ μὲ κυττάζῃ ἔτσι! σκέφθηκε.

»Ὡς τόσο καταλάβαινα πῶς ἤμουν πολὺ ταραγμένος, συγκινημένος. Οἱ σκέψεις μου εἶχαν γίνει ἄνω κάτω. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, πῶς νὰ τὴν κυττάξω, ποιὰ στάσι νὰ κρατήσω...

»Ἀπὸ μικρὸς δὲν ἤμουν γυναικῆς. Κι' οὔτε μοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ συνεχίσω μέχρι τέλους τὴν περιπέτειά μου. Ὅμως, ὅταν ἡ κυρία αὐτὴ σηκώθηκε νὰ κατεβῇ, γύρισε καὶ μοῦριξε μιὰ τέτοια ματιά, ἱκετευτική κι' ἐπιτακτική μαζί, σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε : «Ἔλα λοιπόν, βλάκα!» ὥστε ἀσυναισθήτως, σὰν ὑπνωτισμένος, σηκώθηκα κι' ἐγὼ πήδησα ἀπ' τὸ τρὰμ καὶ τὴν πῆρα στὸ κατόκιν. Ἐκείνη προηγεῖτο ἀρκετά, ἐβάδιζε ἤρεμα, ἀξιοπρεπῶς καὶ κάθε λίγο ἔρριχνε μιὰ ματιὰ πίσω της. "Ἔβλεπε πῶς μὲ σέρνει πάντα ἀπὸ κοντά της κι" ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της ἥσυχη. Τραβήξαμε ἔτσι ἀρκετὴ ἀπόστασι, στρίψαμε πολλὲς γωνιές, καὶ μπήκαμε σ' ἕνα δρόμο πλατὺν ἀλλὰ ἐρημικό.

»—Ποῦ μὲ πάει; ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου. Σὲ κανένα ἐπιπλωμένο ξενοδοχεῖο ἢ σὲ καμμιὰ ἀπόκρυφη γκαρσονιέρα ;... Τί εἴδους γυναῖκα εἶνε;...

»Ἡ ἀπορία μου δὲν ἄργησε νὰ ἐξηγηθῇ. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ τέρμα τοῦ ἐρημικοῦ μπουλβάρ, εἶδα ἕνα νέον, τέλεια ντυμένον, ὄμορφον, μ' ἐξωτερικὸ ἀριστοκράτου, νὰ περιμένῃ. Ἐκείνη τράβηξε κατ' ἐπάνω του, τοῦ ἀρκιξε τὸ χέρι μὲ περιπάθειαν. ἔπεσε σχεδὸν ἐπάνω του, ἐγὼ ἐκεῖνος τῆς ἐχαμογελοῦσε, ὄχι μὲ τὴν ἴδια περιπάθεια.

»Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ, ἐξακολουθῶντας τὸ δρόμο μου, γιατὶ δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ γυρίσω πίσω, τοὺς εἶχα πλησιάσει. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς ἔπροσπέρναγα, τὴν ἄκουσα, δείχνοντάς με μὲ τὸ χέρι πίσω, νὰ τοῦ λέει ἀρκετὰ δυνατά, ὥστε νὰ φθάσῃ ὡς τ' σύτιά μου : —Βλέπεις, *cheri*, δὲν ἦρθα μόνη!... κι' ἔσκασε στὰ γέλια.

»Ἐστάθηκα ἀπολιθωμένος, μανιωμένος, ἔξω φρενῶν. Μὲ παρόσυρε ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ δεῖξῃ στὸν ἔρασή της ὅτι τὴν παρακολουθοῦν οἱ ἄνδρες στὸ δρόμο!... Γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραινομένην, φαίνεται, ἀγάπην τοῦ ἐρασστοῦ της, θέλησε νὰ τοῦ κινήσῃ τὴ ζήλεια καὶ μὲ χρησιμοποίησε γιὰ ὄργανό της. Ἤμουν ἔτοιμος νὰ τήνε βρίσω. Ἀλλὰ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε κι' ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς ματιᾶς της μ'ἄφηκε ἄναυδον. Ἦταν τώρα ἕνα ὑπηρήφανο, σκληρό, παγωμένο βλέμμα, γεμᾶτο εἰρωνεία καὶ περιφρόνησι. Σπρατόσο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπόρασε τοῦ ἐρασστοῦ της καὶ προχώρησαν, ἐγὼ ἐκεῖνος, εὐτυχισμένος, παραφουσκωμένος, μόλις κατεδόχθη νὰ μοῦ ρίξῃ μιὰ ματιὰ εἴκτυν.

»Ἂν δὲν ἤμουν πειραγμένος, θὰ τοῦ φώναζα:

»—Νᾶξερες, δυστυχισμένε, μὲ πόσο ἐπικίνδυνη γυναῖκα ἔχεις μπλέξει.

ΝΟΒΕΛΛΙ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΕΥΓΕΝΟΥΛΑ

Ἡ Εὐγενοῦλα ἡ ὄμορφη κ' ἡ μικροπαντρεμένη
κείνη καυχιόταν κέλεγε πῶς χάρο δὲ φοβᾶται.
γιατὶ ἔχειτοὺς ἐννὴὰ ἀδεφοφούς, τὰ δεκοχτὼξαδέφια,
ἔχει τὰ σπίτια τὰ ψηλὰ κ' ἄντρα τὸν Κωσταντῖνο.
Κ' ὁ χάρος ὁποῦ τἄκουσε πολὺ τοῦ βαρυοφάνη
μαῦρο φειδάκι γίνηκε, στὴν πόρτα της τραβᾶει
καὶ πῆγε καὶ τὴ δάγκασε στάριστερό της χέρι
μὲς τὸ μικρό της δάχτυλο ποὺχε τὴν ἀρραβῶνα.
Ἐμπαινοβγαίναν οἱ γιατροί, τίποτις δὲν τῆς κάναν
μπαινόβγαινε κι' ὁ κύρης της, χτυπᾶει τὰ γόνατάτου,
ἐρχότανε κι' ἡ μάννα της τραβῶντας τὰ μαλλιά της:
—Ἐσὺ πεθαίνεις Βγενικὴ καὶ τί μοῦ παραγγέλνεις;
—Μάννα μ' ἀν ἔρθῃ ὁ Κωνσταντῆς μὴ μοῦ τόνε [πικράνῃς...

Στρώστου τραπέζι θλιβερὸ μένα πεσκίρι μαῦρο
ὅδοτου τὰ φάῃ,βάλτου τὰ πιῇ,πέστου νὰ τραγουδήῃ.
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, στὴν ἄκρη τοῦ πελάγου
νὰ μιὰ βαρκοῦλα ἐπρόβαλε καὶ μέσα ὁ Κωνσταντῖνος,
βλέπει σταυρὸ στὴ πόρτα τουκι'ἀσκρίστὴν αὐλήτου'
—Κὰν πεθερός μου πέθανε ἢ κὰν ἢ πεθερά μου,
κὰν ἀπ' τοὺς κουνιάδους μου κανένας θὰ σκοτώθῃ...
Μικρὴ βαρκοῦλα ἀρμάτωσε καὶ στὴν στεριὰ ἐβγῆκε,
βλέπει κιβῶριοτοῦσκαφτανστῆς ἐκκλησιᾶς τὴ πόρτα
—Μαστόρε μου παρακαλῶ τίνος εἶν' τὸ κιβοῦρι ;
—Τῆς Βγενικῆς τῆς ὄμορφηστῆς μικροπαντρεμένης,
ὁποῦ καυχιόταν κ' ἔλεγε πῶς χάρο δὲ φοβᾶται
γιατὶ ἔχει ἐννὴὰ τοὺς ἀδεφοφούς,τὰ δεκοχτὼξαδέφια,
ἔχει τὰ σπίτια τὰ ψηλὰ κ' ἄντρα τὸν Κωνσταντῖνο.
—Φτιάχτο μαχοῦ, φτιάχτο φαρδύ, φτιάχτο γιὰ δυὸ [νομάτους
καὶ στὴ δεξιὰ τοῦ τὴ μεριὰ βάλ' ἕνα παραθῦρι,
νὰ μπαίνῃ ἥλιοτοῦΜαγιοῦ,τ' Αὐγούστου τοφεγγάρι,
νἄρχεται κ' ἡ μανοῦλα της ν' ἀνάβῃ τὸ καντῆλι ,

Χρυσὸ χαντζάρι τράβηξε καὶ στὴν καρδιὰ τὸ μπήγει.

Τὰ πῆραν τὰ βαρνόμοιρα καὶ πᾶνε νὰ τὰ θάψουν·
τὰ πῆραν καὶ τὰ ρίξανε στὴν ἐκκλησιᾶς τὸ λάκκο,
μὰ σὰν τὰ κατεβάζανε μέσα στὸ ἴδιο μνῆμα
κλαίγανε ξένοι καὶ δικοί, κλαίγανε κ' οἱ παπάδες!

Στὸν ἕνα βγῆκε καλαμιά, στὸ ἄλλο κυπαρίσσι,
βορηᾶς φυσάει τὰ κλαριά, σκύβουνε καὶ φιλοῦνται,
γιὰ δέστα τὰ λιγόζωα, τὰ λιγοζωϊσμένα
ποῦ δὲ φιλιοῦνταν ζωντανά, φιλιοῦνται πεθαμένα!

Δημοτικὸ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης μου χάνει ὅλη ἐκείνη τὴν δυνατὴ καὶ ἴλαρὴ λάμψι της σὰν ἡ καρδιά μου βρίσκεται μπροστὰ σὲ κάποια θλιβερὰ ἐρωτήματα. Γιατὶ ἀγάπη ὑψώνεται τόσο πολύ ; καὶ γατὶ εἶσαι τόσο μεγάλη ; καὶ τόσο ἰσχυρή ; ἀφοῦ γιὰ κείνη ποὺ ζῆς δὲν εἶσαι οὔτε μεγάλη, οὔτε δυνατή, μὰ οὔτε ἴσως καὶ ἁπλῶς ἀγάπη.

Καὶ τὸ λουλούδι τῆς ἀρχινάει νὰ γέρνῃ μαραμένο στὸ κλωνί του.

Τὰ φύλλα τον, τὸ γλυκό του χρῶμα φεύγουν καὶ τὸ ἄρωμά του, μοσχοβόλο θυμίαμα, φεύγει καὶ χάνεται στὰ γαλανὰ πλάτεια τ' οὐρανοῦ. Καὶ θὰ εἶχε τώρα μαραθῇ πιὰ ὁλότελα ἀπὸ τὸν καιρό.

Μὰ ἡ ἐλπίδα, κρατεῖ στὸ κλωνί της κάποιον μικρὸ ἀνθὸ καὶ κάποιο κίτρινο φύλλο καὶ δίνει ζωὴ καινούργια στὴν ἀγάπη μου τὴν ὥρα σιγοσβεῖ.

Προσδοκῶ μὲ τὴν ἄνοιξι τῆς ἐλπίδας μου νὰ μεγαλώσῃ τὸ λουλοῦδι της νὰ βγάλῃ πολλὰ καὶ πράσινα φύλλα.

Τότε θ' ἀρχίσῃ τὸ ἐνσάρκωμα τ' ὀνείρου τῆς ἀγάπης μου.

Ὡστόσο ὅμως ἡ ἀγάπη μου θὰ σταματᾶ πάντα κάποιες στιγμὲς μπρὸς σὲ κάποια ἀπογοητευτικὰ ἐρωτήματα...

Νίκος Μαυρᾶς

ΤΟΤΕ Σ' ΑΓΑΠΩ

Δὲν τὸ θέλω κι' ἄθελά μου τὸ ἐπιζητῶ. Αἰσθάνομαι σκληρὴ εὐχαρίστησι, ἐνῷ συγχρόνως ἡ ψυχή μου παλεύει μὲ τὸν πόνο, σὰν σὲ πεισμώνω. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὸ λεπτό σου προσωπάκι νὰ κατσουφιάζῃ πάιρνοντας τὸ ὕφος βουβοῦ παραπόνου. Ὦ τότε, σὰν ἡ παγερή μου στάσι σὲ κεντήσῃ κατάκαρδα, νοιώθω στὴ ὀχθες τῆς γαλανῆς λίμνης τῶν ματιῶν σου νὰ ξεσπᾷ τὸ μαργαριταρένιο κῦμα τῶν δακρύων σου. Πονεῖς ἀληθινά! Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ πόσο ἀπέραντη αἰσθάνομαι γιὰ σένα τὴν ἀγάπη μου! Δὲν εἶμαι κακός, κι' ὅμως ὁ πόνος μου εἶνε πιὸ μικρὸς ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ δοκιμάζω, σὰν διακρίνω βουρκωμένα τὰ γλυκά σου μάτια. Καὶ τότε μ' ἀρέσει νὰ δροσίζω νὰ φλογισμένα χείλη μου στὰ ὑγρά σου ματοβλέφαρα κι' ἔτσι νὰ σβύνω τὴ φλόγα τοῦ ἀμοιβαίου πόνου μας.

Δὲν ξέρω τὸ γιατί, μὰ τότε μόιο βρίσκω πῶς σ' ἀξίζει ἡ στοργική μ' ἀγάπη. *Αὐγερινός*

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ

20 ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

19

Φίλη Καλυψώ

Ἔννοῶ πολὺ καλὰ τὴν ἡσυχία σου περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ χαίρω διότι, παρ' ὅλην τὴν καταφοράν σου ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν, ὁμολογεῖς ἔτσι ἐμμέσως ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει φυσιολογικῶς ἐνὸς ἀνδρικοῦ στηρίγματος. Ἐλπίζω, ἄμα σοῦ περάσῃ ὁ θυμός, νὰ πεισθῇς ὅτι δὲν ἔχεις δίκηο νὰ μετρᾷς ὅλους τοὺς ἄνδρας μὲ τὸ ἴδιο μέτρον. Κύτταξε γύρω σου νὰ ἰδῇς πόσες γυναῖκες περνοῦν κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον μὲ τὴν συντροφιὰ ἑνὸς ἀνδρός.

Ἡ καρδιά τους τὸ ξέρει! θὰ μοῦ εἰπῇς. Ἀλλ' ἡ ἰδεώδης τελειότης ποτὲ δὲν βρίσκεται. Μήπως, ἐὰν ἐξοῦσαν μόναι, θὰ περιοῦσαν καλλίτερα ;

Ὁ κόσμος εἶνε γεμᾶτος εὐτυχίες καὶ δυστυχίες, πλὴν τῆς ἰδίες, τῶν ὁποίων μόνον διαφέρουν ἑκάστοτε αἱ ἀφορμαί. Εἶμεθα ὅλοι ἀνίσχυροι μαριονέτες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τυφλοῦ καὶ ἀκατανοήτου ἀνδρεικελλοπαίκτου ποὺ ὀνομάζεται Τύχη. Δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ν' ἀναζητοῦμεν αἰτίαν καὶ ἀφορμάς. Τὸ ἠθέλησεν ἡ Τύχη καὶ ἠτύχησε ὁ κόσμος καὶ ἠτύχησε μία ἄλλη. Τὰ περαιτέρω εἶνε παθολογικὰ ματαιοπονία.

Ἂν ἔχουν οἱ ἄνδρες τὰ ἐλαττώματά των, ἂς εἶνε ἐκ φύσεως ψυχροί, βαρετοί, ἀψίκοροι, μήπως καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὰ ἰδικά των μὲ τὴν ἐλαφρότητά των, τὴν ἀστασίαν των, τὰ πείσματα καὶ τὴν ὑπακοὴν των εἰς μὴ λογικεύομενα ἔνστικτα καὶ αἰσθήματα ; Τὸ θετικὸ κακὸν εἶνε ὅτι, λόγῳ τῆς διαφορετικῆς ψυχοσυνθέσεώς μας, ὁ ἄνδρας οὐδέποτε θὰ ξεδιαλύνῃ τὸ γυναικεῖον μυστήριον, ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα τὸ ἀνδρικόν. Γι' αὐτὸ δὲ θὰ ὑφίσταται αἰωνίως ἡ μετοξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς παρεξήγησις καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι *reproches*.

Μία συνέπεια τῆς παρεξηγήσεως αὐτῆς εἶνε ὅτι διαρκῶς συγχέομεν τὸν ἔρωτα μὲ τὸν πόθον. Ἀλλ' ὁ πόθος— ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ *désir* — δὲν εἶνε ἔρως. Εἶνε ἁπλῶς ἕνα ἀκορήτσιο τῶν αἰσθήσεων, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἱκανοποίησίν του σβύνει. Βλέπω π. χ. στὸ δρόμο μιὰ γυναῖκα ἡ ἐποία μοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει μόνον αἰσθησιακῶς, διότι αἰσθηματικῶς καὶ ψυχικῶς δὲν τὴν γνωρίζω. Βλέπω μόνον τὸ πρόσωπό της, τὸ κορμί της, καὶ μόνον αὐτὸ ποθῶ. Φυσικά, ὅταν ἀπολαύσω ἐκεῖνο ποὺ ποθῶ, ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτὴν—καὶ τοῦτο θ' ἀπαιτήσῃ ὡρισμένον τινὰ χρόνον—ὁ πόθος μου θὰ σβύσῃ.

Ἀλλ' ὁ πόθος δὲν εἶνε ἡ μόνη σχέσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ὑπάρχουν αἱ σχέσεις τῆς οἰκειότητος, τῆς φιλίας, τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, αὐταὶ δὲ δὲν ἐπάγονται εἰς τὸ εὔθραστον καὶ εὐκόρεστον τοῦ πόθου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐντελῶς ἄσχετος πρὸς τὰ συναισθήματα αὐτά.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἐντελῶς ἄσχετος πρὸς τὸν πόθον, ὁπότε ἔρως ἄνευ πόθου δὲν νοεῖται, ἐνῷ πόθος ἄνευ ἔρωτος νοεῖται καὶ ὑπάρχει, ἐκ τούτου προέρχονται αἱ συχναὶ παρεξηγήσεις. Νομίζετε πῶς ἕνας ἄνδρας σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ πολλάκις τὸ νομίζει εἰλικρινῶς καὶ ὁ ἴδιος, τὴν στιγμὴν ποὺ μόνον σᾶς ποθεῖ. Καὶ ὅταν τοῦ δοθῆτε καὶ σβύσῃ ὁ πόθος του, νομίζετε ὅτι ἔσβυσε ὁ ἔρως του καὶ κατηγορεῖτε τὸν ἀνδρικὸν ἔρωτα ὡς εὐκολόσβυστον. Ἐνῷ δὲν εἶνε ἀληθὲς αὐτό. Ὁ ἀνδρικὸς ἔρως ὁ εἰλικρινής, δὲν ὑπολείκεται τοῦ γυναικείου οὔτε εἰς ἔντασιν, οὔτε εἰς διάρκειαν, ἴσως μάλιστα ὑπερτερεῖ εἰς βάθος. Τὸ μόνον ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ ἄνδρας ὀλιγώτερον τῆς γυναικὸς αἰσθηματίας, ἀγαπᾷ δυσκολώτερον. Ἐὰν ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμία ἠξεύραν καὶ ἤθελαν νὰ ψυχολογοῦν καλλίτερα τοὺς ἑαυτούς των καὶ ν' ἀντιλαμβάνωνται τὸ εἶδος τῶν κατὰ καιροὺς αἰσθημάτων των, ὡρισμένως ὁ ἀτυχὴς ἔρως δὲν θὰ ἐδυσφημίζετο τόσον

Δεδομένου ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ διακρίνῃ μία γυναῖκα ἂν ὁ ἄνδρας τὴν ἐρωτεύεται ἢ ἁπλῶς τὴν ποθεῖ, τὸ προτιμότερον εἶνε νὰ δειχθῇ ἐφεκτικὴ ἀπέναντί του, ὅπως σοῦ ἔγραφα, καὶ νὰ μὴν ἱκανοποίησῃ μὲ μιᾶς ὅλας του τὰς ἀπαιτήσεις. Καὶ ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ πόθου, ἡ ἀντίστασις ἐν ἀρχῇ μὲν θὰ φαγῇ ὅτι τὸν φουτώνει περισσότερον, ταλικῶς ὅμως θὰ τὸν ἀπελπίσῃ καὶ θὰ τὸν ἐξατμίσῃ. Ἐὰν δὲ περὶ ἔρωτος, αὐτὸς ἀντέχει εὐτυχῶς καὶ εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὴν ἀντίστασιν.

Πρέπει δὲ νὰ ξέρῃς καὶ τοῦτο· ὅτι ὁ ἄνδρας μόνον τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἀνθίσταται ἐκτιμᾷ καὶ σέβεται. Τὴν ἄλλην τὴν περιφρονεῖ καὶ τὴν βαριέται γρήγορα. *Νοσταλγὸς*

2 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 2

Καὶ συνήθισε τόσο πολὺ σ' αὐτὸ τὸ βίο, ὥστε καὶ μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του, ποὺ ἐπῆλθε ὅταν ἔγινε εἴκοσι πέντε ἐτῶν, δὲν ἄλλαξε τρόπον ζωῆς. Δὲν εἶχε φίλους, μόνο μερικὲς σχέσεις στὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν του· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τρόποι κι' οἱ συνήθειές των δὲν τοῦ ἐφουσάριζαν, δὲν ἐπιζητοῦσε τὴν παρέα του.

Πολὺ δεμένος, ἀφ' ἑτέρου, γιὰ νὰ προσαθήσῃ νὰ μπῇ σὲ κόσμο περισσότερο ἀντικρινομενον στὴν ἀνατροφή του καὶ στὴς ἰδέες του, εἶχε, παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τῆς κυρίας Σαμπλές, ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ ἀποτραβηγμένος, φοβούμενος μήπως προσκρούσῃ σὲ προλήψεις ποὺ θὰ τὸν ἐπλήγωναν. Ὅταν ἐμνησικεύθη οἱ λιγοστοὶ συγγενεῖς ποὺ εἶχε καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβή του Ὀρρσάλη, τοῦ ἔλεγαν :

— Εἶνε εὐτύχημα ποὺ κοίρνεις τὴν Ἑλένη, θὰ σὲ γιατρέψῃ ἀπ' τὴν ἀγριανθρωπιά σου.

— Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ γνωρίσω τὸν καλὸ κόσμο ποὺ νὰ διασκεδάσω κι' ἐγώ, ἀπαντοῦσε.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μάνν, ἦταν ἡ πιὸ κοσμικὴ δεσποινὶς ποὺ μποροῦσε νὰ φανταοθῇ κανείς. Ἀγαποῖσε τὴ ζωὴ καὶ τῆς διασκεδάσεις της μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της. Καταγομένη ἀπὸ μεγάλην οἰκογένεια, ὡραία καὶ γκρατσόζα, ἀγαπημένη σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἐντυπόνιαν θαυμάσια, μ' ὅλο ποὺ ἡ τουαλέτες της ἦσαν ἀνάλογες πρὸς τὴν περιωρισμένην περιουσία τῆς μητέρας της, καὶ ἐπὶ πλέον ἀπολύτως φρόνιμη, προσεκολεῖτο παντοῦ, καὶ παντοῦ τὴν ἀγαποῦσαν, τὴν ἐδέχοντο μὲ χαρὰ καὶ τὴν ἐσέβοντο. Ἀπὸ τὸς Ἀθήνας δὲν λείπουν τὰ ὡραῖα καὶ πλούσα κορίτσια, ὅμως κανένα δὲν εἶχε τὴν ἐπιτυχία τῆς Ἑλένης ντὲ Μάνν. Ἔτσι οἱ ἀραβῶνες τῆς ἔκαμαν πολὺ θόρυβο. Πολλὰ πρόσωπα—καὶ ἰδίως μητέρες—ἀπεδοκίμασαν αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, βρίσκοντας, ὄχι ἐντελῶς ἀβάσιμα ἄλλως τε, ὅτι ἦταν ἀταίριαστο, καί, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἐκεῖνες ποὺ ἐξήλευαν πιὸ πολὺ καὶ δὲν θὰ ἐδίσταζαν οὔτε στιγμὴ νὰ δόσουν τὴν κόρη τους στὸ Μαυρίκιο. Ἐκακολόγησαν περισσότερο τὸ γάμο.

Ἅμα ἐπέστρεψαν ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξεῖδι, οἱ νεόνυμφοι ἔκαμαν τὴς ἐπισκέψεις ποὺ ἐπέβαλλε ἡ ἐθιμοτυπία κι' οἱ προσκλήσεις ἄρχισαν νὰ τοὺς ἔρχωνται βροχή.

Τὸ ἀσυνήθιστον τοῦ πράγματος, ἡ εὐχαρίστησις ποὺ ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του ν' ἀσχολῆται μὲ τόση χαρὰ στὴς τουαλέτες της, στὰ χίλια γυναικεῖα τιποτάκια, συνετέλεσαν ὥστε τὴς πρῶτες φορὲς νὰ δεχθῇ μ' εὐχαρίστησι τὴς προσκλήσεις ὁ Μαυρίκιος. Ἀλλὰ σὲ λίγο, ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ μόλις ἐγνώριζε, ἡ δυσκολία νὰ προσαρμοσθῇ στὴς συνήθειες τῆς κοσμικῆς κινήσεως, ἡ ἀμηχανία στὴν ὁποίαν περιήρχετο γιὰ νὰ κῇ καὶ τὸ ἐλάχιστο κομπλιμέντο στὴν οἰκοδέσποινα, ἡ ἀδεξιότης του νὰ κρατήσῃ μιὰ συνομιλία μ' ὁποιονδήποτε, ἡ ἀνεπιτηδειότης τῶν κινήσεών του, μέσα στὰ σαλόνια, τὸν ἔκαναν σὲ λίγο νὰ πάρῃ ἀπὸ φόβο τὰ κοσμικὰ κέντρα. Ἔβλεπε ἀνθρώπους κατωτέρας ἀπ' αὐτὸν καταγωγῆς καὶ λιγώτερο ἐντιμωμένους νὰ πλησιάζουν φυσικώτατα ἕνα νεοῦρκα, νὰ λαμβάνουν μέρος στὴ συζήτησι, ἢ νὰ μάθωνται ἐλεύθερα δίκλα σὲ μιὰ κυρία καὶ νὰ μιλοῦν μαζί της, κι' ἐθαύμαζε τὴν εὐχέρειά τους καὶ τοὺς ἐζήλευε. Ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ διεσκέδαζε γύρω του, αὐτὸς μονάχος, ξένος στὴ γενικὴ εὐθυμία, περιφέρε τὴν πλῆξι του διὰ μέσου τῶν σαλονιῶν ἢ φουμάριζε ἀπόμερα ἕνα σιγαρέτο, στὸ κακινιστήριο. Καὶ ἡ σκέψις, ὅτι τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς παρείσακτον, ὡς ἕνα κατώτερον ποὺ τὸν προσκαλοῦν μόνο γιὰ χάρη τῆς γυναίκας του, τὸν προσέβαλλε καὶ τὸν ἐπλήγωνε σκληρά.

Ἡ κυρία Λενοναρ ἀντελαμβάνετο ἐξ ὁλοκλήρου τὴ στενοχώρια ἢ τοῦλάχιστο τὴν πλῆξι ποὺ ἐβασάνιζε τὸν ἄνδρα της καὶ αὐτὸ τὴν ἐθλίβε εἰλικρινῶς. Θὰ ἤθελε, τόσο γι' αὐτὸν ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἐγωϊσμό της, νὰ εἶνε ὁ σύζυγός της τέλειος κοσμικὸς ἄνθρωπος. Ἐσυλλογίζετο τὴς ἀρατηρήσεις ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ φίλες της γιὰ τὸ Μαυρίκιο, ἐνόμιζε πῶς ἀκούει τὴς κακολογίες τους, ἐμάντευε συγκρατημένα εἰρωνικὰ χαμόγελά τους, καὶ ὅλ' αὐτὰ τὴν ἐπλήγωναν.

Κάποτε, ἐνῷ ἐπέστρεφαν ἀπὸ μία ἐσπερίδα καὶ ὁ Μαυρίκιος, στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ, διετήρει ἀπόμη τὸ κατσουφιασμένο ὕφος του, ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε εὐγενικὰ μὲ τὸ συνηθισμένο της τάκτ :

— Ποῦ φαίνεται, φίλε μου, πῶς δὲν εὐχαριστεῖσαι πολὺ σ' αὐτὲς τὴς ἐσπερίδες. Σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὸ μὲ λυπεῖ ἀπείρως· νὰ βλέπω ὅτι θυσιάζεσαι πρὸς χάριν μου. Θὰ ἤθελα τόσο νὰ διασκεδάζῃς καὶ σύ. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους μοῦ κόβεται καὶ μένα ἡ ὄρεξις γιὰ τὴς κοσμικὲς διασκεδάσεις !... Μὰ σὲ παρακαλῶ, γιατὶ νὰ κρατιέσαι ἔτσι ἀπόμερα ; Σὲ βεβαιῶ πῶς ὅλος ὁ κόσμος ἐπιζητεῖ μ' εὐχαρίστησι τὴ συναναστροφή σου. Χθὲς ἀκόμα ἡ κυρία Χ. μοῦ ἔλεγε σὲ πόση ἐκτίμησι σ' ἔχει ὁ σύζυγός της καὶ μὲ συνέχαιρε γι' αὐτὸ μ' ὅλη τὴς τὴν καρδιά.

Ὁ Μαυρίκιος, πάντοτε ἀφωπλίζετο, ὁσάκις τοῦ μιλοῦσαν ἔτσι. Ἡ δυοθυμία του διελύθη ἀμέσως· ἐλυπήθηκε ποὺ δὲν προσεκάθησε νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματά του ἀπ' τὴ γυναίκα του, καὶ τῆς ἀπήντησε μὲ εἰλικρίνειαν :

— Εἶμαι ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ πένθιμο θέαμα ποὺ πορέχω στὰ κοσμικά κέντρα, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἀλλὰ γιὰ σένα, καὶ λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὴς στενοχώριες ποὺ σοῦ προξενῶ. Θὰ τὸ ἤθελα πολὺ νὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ μιλῶ μὲ τὴς γυναῖκες, νὰ τὴς λέω δυὸ ὅμορφα λόγια, ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν κολὴ θέλησί μου, δὲν τὸ κατορθώνω. Θαυμάζω αὐτοὺς τοὺς κυρίους ποὺ μὲ τόση εὐχέρεια κι' ἐλευθεριότητα διασκεδάζουν τὴς γυναῖκες μὲ χίλια ἀσήμαντα πρίγματα ποὺ τὴς λένε. Θὰ ἔδινα πολλὰ, γιὰ νὰ μ

λου. Ὁ Μαυρίκιος ἐχόλισε περισσότερο καὶ ἡ γυναίκα του, ἐφουρκίσθηκε στὸ τέλος κι' ἔκανε νὰ τὸν λυκᾶται τοῦ θύμωσε μάλιστα.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα, ἀπὸ λίγον καιρό, ἀπασχολοῦσε τὸν Λεγουάρ: τὰ ἔξοδα. Ἔως τότε, βέβαιος ὅτι δὲν δαπανᾶ ὅλο τὸ εἰσόδημά του, καὶ ἀμαλῆς καθὼς ἦτο λιγάκι σ' αὐτὸ τὸ μεφάλαιον, δὲν ἀπεβλήθη ποτὲ στὸν κόπο νὰ κρατήσῃ ἀκριβῆ λογαριασμὸ τῶν δαπανῶν τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλά, ἐνῷ ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ δευτέρου ἀπὸ τοῦ γάμου του ἔτους δὲν ἔδειξε καμμίαν αὔξησιν τῆς περιουσίας του, ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ τρίτου ἔτους ἐφανέρωσε ἔλλειμμα σημαντικόν, μολονότι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἔτους αὐτοῦ δὲν ἐπῆγαν χειρότερα τῶν προηγουμένων καὶ αἱ ἀξίαι τος ὁποίας εἶχε δὲν εἶχαν καθόλου ὑποτιμηθῆ. Ἐταράχθη ἀκ' αὐτό, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ ἔξοδα ἐπέρασαν τὸ εἰσοδήμά του, ἐσκέφθη ὅτι θὰ πρόκειται περὶ κάποιου λαθους τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπαληθεύσῃ, ἐκ φόβου ἴσως μήπως ἀπογοητευθῇ. Ἐν τούτοις ἀπὸ τότε ἐσημείωνε μετ' ἐπιμελείας τὰ ποσὰ ποὺ ἔδινε στὴ γυναίκα του γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ. Μερικοὶ μῆνες ἤρκεσαν γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ὅτι κανένα λάθος δὲν εἶχε γίνει στοῦ τελευταίους ἰσολογισμοὺς του. Δὲν εἶπε τίποτε, κεριάκοψε ὅμως ὅλα τὰ μὴ ἀπολύτως ἀπαραίτητα ἀτομικά του ἔξοδα. Μολαταῦτα, τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἄλλου ἔτους ὑπῆρξε μεγαλύτερον τοῦ προηγουμένου. Μίλησε τότε περὶ αὐτοῦ στὴ γυναίκα του, μὲ πολλὴν λεπτότητα. καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ προσπαθήσῃ ὅσο εἶνε δυνατὸν νὰ ἐλαττώσῃ, τὰ ἔξοδα. Ἐκείνη τὸν ἄκουσε προσεκτικά, προσεκάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τῆς σκοπιάς της μὲ ἀστεῖα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Μαυρίκιος προσεκοίμηθη ὅτι βρίσκει λογικὰ καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔδωκε τὴν βεβαίωσιν ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ τοῦ ἔδινε ἀφορμὰς παραπόνων ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. ("Ακολουθεῖ)

ΤΑ 20 ΒΡΑΓΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Κατὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ δημοψηφίσματος μεταξὺ Ἀθηναίας καὶ Ἐπαρχιωτοπούλας, ἡ «Σφαῖρα» ὑπεσχέθη, ἀνεξαρτήτως τῶν προϊκῶν, νὰ προσφέρῃ διὰ κλήρου δῶρα 500 δραχμῶν εἰς ὅλους ὅσοι θὰ μετεῖχον διὰ ψηφοδελτίων τῆς ψηφοφορίας.

Ὁ κατάλογος τῶν δώρων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα θ' ἀπονεμηθοῦν διὰ κληρώσεως τὴν 4ην Δεκεμβρίου, εἶνε ὁ ἑξῆς:

1ον. Ἕνα μεγάλο καλαμάρι πολυτελείας κρυστάλλινα ἀξίας δρ. 150
2ον. Ἕνα κασκόλ μεταξωτὸ » » 45
3ον. Ἕνα ἄρωμα «*La Rose*» (*Héra. Parts*) καὶ ἕνα κουτὶ καρτολίνες καὶ κάκελλα » » 40
4ον. Ἕνα ἄρωμα «*La Rose*» (*Hèra, Paris*) 35
5ον. Πενῆντα κάρτ ποστὰλ ἐλαιογραφίες, ἀντίγραφα ἔργων μεγάλων ζωγράφων καὶ ἕνα κουτὶ κατολίνες καὶ κάκελλα » » 30
6ον. Πενῆντα κάρτ ποστὰλ ἐλαιογραφίες, ἀντίγραφα ἔργων μεγάλων ζωγράφων » » 25
7ον. Ἕνα μικρότερο καλαμάρι » » 20
8ον. Τρία καδράκια τοῦ τοίχου » » 15
9ον. Ἕνα κουτὶ χαρτοφάκελλα πολυτελείας χρωματιστά » » 12
10ον. Δύο κουτιὰ καρτολίνες καὶ φάκελλα » » 10

Αὐτὰ εἰς εἴδη. Καὶ τὰ κατωτέρω εἰς βιβλία.

11ον. Ὁ 2ος ἢ ὁ 3ος τόμος τῆς «Σφαίρας» καὶ τὸ δύο μυθιστορήματα «Ἰουδὴθ» καὶ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» τοῦ κ. Σκ. Ποταμιάνου ἀξίας δρ. 50
12ον. Ὁ 2ος ἢ ὁ 3ος τόμος τῆς «Σφαίρας» καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα «Ἰουδὴθ» καὶ "Ἡρὼ καὶ Λέανδρος», κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος » » 30
13ον. Ὁ 2ος ἢ ὁ 3ος τόμος τῆς «Σφαίρας» καὶ ἓν τῶν ὡς ἄνω μυθιστορημάτων κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος. » » 25
14ον. Ὁ 2ος ἢ ὁ 3ος τόμος τῆς «Σφαίρας» κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος » » 20
16ον. Τὰ δύο μυθιστορήματα «Ἰουδὴθ» καὶ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» » » 10
17ον, 18ον, 19ον καὶ 20ον. Ἓν τῶν ὡς ἄνω δύο μυθιστορημάτων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος » » 5

Ἐν συνόλῳ βραβεῖα 557 δραχμῶν.

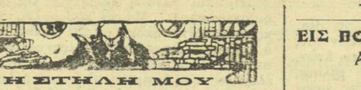

Ἐπροκήρυξε εἰς τὸ προηγούμενον δύο διαγωνισμούς. Ἕνα πρὸς σύνθεσιν διηγήματος μὲ θέμα χριστουγεννιάτικο. Καὶ δεύτερον πρὸς σύνθεσιν πρωτοχρονιάτικου εὐθυμογραφήματος.

Ὅλοι δύνανται νὰ λάβουν μέρος δι' ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἔργων των εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτούς, ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

1ον) Τὸ διήγημα ἢ τὸ εὐθυμογράφημά των νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὴν μίαν στήλην τῆς «Σφαίρας». 2ον) Νὰ εἶνε ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ πραγματικὸν ὀνοματεπώνυμον τοῦ στέλλοντος καὶ ὄχι μὲ τὸ ψευδώνυμον. Ἐπίσης νὰ ὑπάρχῃ καὶ διεύθυνσις. 3ον) Νὰ εἶνε ἐντελῶς πρωτότυπον καὶ ν' ἀνήκῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν στέλλοντα. Μεταφράσεις, μιμήσεις, ἀντιγραφαὶ ἢ δημοσιευμένα ἤδη ἔργα δὲν γίνονται δεκτό. 4ον) Νὰ σταλοῦν ἐγκαίρως ὥστε νὰ ἔχουν ληφθῇ εἰς τὸ γραφεῖον μου μέχρι τῆς 18ης Δεκεμβρίου, διότι εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα.

Οἱ ὅροι αὐτοὶ θὰ τηρηθοῦν ἀπαρεγκλίτως. Οὐδεὶς ἄλλος περιορισμὸς τίθεται. Οὔτε δραχμὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐσκλείσεται εἰς τ' ἀποστελλόμενα ἔργα.

Θὰ βραβευθοῦν ἐξ ἑκατέρου τῶν διαγωνισμῶν ἀνὰ τρία ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν ἀνὰ τρία, τὰ ἑξῆς, βραβεῖα:

α'.) Δραχμαὶ 100.
β.') » 25.
γ.) Ἕνας τόμος β' ἔτους «Σφαίρας».

Ἐκ τῶν σταλέντων κατὰ τὴν ἑβδοδάδα ἔργων ἐγκρίνονται: *J. Andriss* «Ὕμνος σ' ἕνα βωμό», Μ. Σιλῆ «Παληὲς Θύμησες» Ψ. Ὑπικου Γέλοιου «Ζ. ἢς Ὄνειρα», Γιάννη Γκωβιτσου «Σαλώμη», Βούλη Γλάρου «Σοννέτο».

Δὲν ἔνε ἐπαρκῶς ἐπιτυχημένο τὸ ποίημάσας, δὶς Δ. Ζ, καὶ διὰ δευτέραν φορὰν προσωπικό. Καλὸς ἀλλὰ δύσκολος ὁ συμβολισμός. Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τόσον νεφελώδης.

Λάθη στὸ δικό σας καὶ ἀκριβολεξίες κ. Φ. Σκουρ.

Τὸ πρῶτο ἀκατανόητον, τὸ δεύτερον λαυθασμένο καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα βεβιασμένες οἱ ὁμοιοκαταληξίες του (ὅπως λοῦσο—ἀκούσω) κ. Κ. Μανολεσ.

Δὲν εἶνε καλὰ τὰ ἔργα σας, κ. κ. Χ. Μακρή, Φ. Μελούνα, Α. Φωτεινῆ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΛΗΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ζοῦσες πάντα ὠμορφή μου στὴ σκέψι μου μ' ἕνα ἀλλόκοτο αἴσθημα κάνω σφιγγε τὴν καρδιά μου. «Θυμήσου πῶς μ' ἐφίλησες» μοῦ ἔλεες τὴν πρώτη ἐκείνη φορὰ ποὺ νοιώσα τὴ γλύκα τῶν χειλιῶν σου.

Τώρα, μ' ἀποφεύγεις σὰν τὲρράκι ποὺ ταράζει τὰ φύλλα τῶν λουλουδιῶν καὶ δὲν χαρίζεις κιὰ παρὰ τὸν ἴσκιο σου στὴ σκέψι μου. Καμαρώνεις μονάχα γιὰ νὰ εἶσαι ὡραία παραδίδοντας στὸν ἥλιο τὰ χρυσᾶ σου μαλλιά. Ὅταν τὰ βουρκωμένα δειλινὰ, μελαγχολικὴ καὶ σοβαρή, κεντᾶς, ξέρεις πόσο ἡ ματιά σου ποὺ σκλαβώνει μοῦ λυώνει τὴν καρδιά; Τὸ χειμωνιάτικο ἀεράκι περνάει καὶ κοίζει μὲ τὶς ξιγιθὲς τοῦθες τῶν μαλλιῶν σου. Καὶ γώ παράμερα, μόνος στὸ σκοτάδι. τρέμω νὰ σὲ πλησιάσω. Καὶ ζηλεύω τὲρράκι, Ὦ τὲρράκι ἂς κάει στὰ λουλούδια καὶ ἂς μὲ ἀφήσει ἐμένα νὰ χλιμιάσω ἀκόμα μιὰ φορὰ στὴ φλογερὴ ματιά σου. Ἡ ὠμορφιὰ τοῦ κόσμου χάθηκε γιὰ μένα. Πάνε τὰ λουλούδια, πάνε οἱ ἐρωτευμένες μὲ τὰ λουλούδια πεταλοῦδες. Τὴηδονι χάθηκε τὰ τραντάφυλλα τὰ φορτωμένα μὲ τὶ μαογκριτάρια τῆς δροσιᾶς χαθήκανε κι' αὐτά. Ἤθελα νὰ ζῇ; στὴν καρδιά μου σὰν αἰώνια ἄνοιξις. Ὦ γυναίκα ποὺ εἶσαι σὰν μικρὸ παιδάκι, σὰν ἀγγελάκι μὲ μαλλιὰ ξανθὰ κυματιστά. Τί νὰ τὶς κάνω λοιπὸν τὶς ὠμορφιὲς τῶν λουλουδιῶν, ὅταν βλέπω τὰ μάγουλά σου; Τί νὰ τὶς κάνω τὶς μυρουδιὲς τοῦ κερδίζοντος. Ἀν κάθουμαι κοντά σου, Γιατὶ νὰ βλέπω τὸν ἄσπρο κρίνο ποὺ λυγίζει ἐπάνω στὸ κοτσάνι του; Μοῦ φθάνει νὰ βλέπω πῶς ἐκάνω στὸ κομψὸ κορμάκι σου ταλαντεύεται τὸ χαριτωμένο σου κεφάλι μὲ τὰ ξανθὰ κυματιστὰ μαλλιά σου. *Ο. Παπαστρατῆς*

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Φύλλα περιέχοντα προηγουμένας συνεχείας τῶν δημοσιευομένων μυθιστορημάτων παρέχονται ἢ ἀποστέλλονται ταχυδρομικῶς ἐκ τῶν γραφείων μας εἰς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΕΙΣ ΠΟΙΑΣ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΔΟΘΟΥΝ ΑΙ ΔΥΟ ΠΡΟΙΚΕΣ;

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἤρχισαν ἤδη καταφθάνοντα ἀρκετὰ συστημένα γράμματα μὲ ψηφοδέλτια. Συμφώνως πρὸς τους τεθέντας ὅρους θ' ἀποσφραγισθοῦν ἐνώπιον τῶν ἐνδιαφερομένων τὴν 20ην Νοεμβρίου.

Ἐπίσης ἐλήφθησαν καὶ μερικὰ ψηφοδέλτια καθυστερημένα προφανῶς.

Τὰ ἔχουν στείλει οἱ κ.κ. Π. Δραγουμάνος, Δ. Ζόλης, Ἰ. Τουφεξῆς, Ν. Λεχίδης, Ἡ. Δημόπουλος, Δ. Γιωτόπουλος, Ν. Στεργίου ἀνὰ 1 καὶ Ἀτέρμων Ἐλπὶς 2.

Τα ψηφοδέλτια αὐτὰ εἶνε ἄκυρα διότι δὲν ἐστάλησαν ἐντὸς σφραγισμένων φακέλλων. Ὁπωσδήποτε τὸ ποσὸν τῶν δρ. 4.50, τὸ συναποστιζόμενον ἐκ τῶν 50λέπτων ποὺ συνοδευαν τ' ἀνωτέρω ψηφοδέλτια, προστίθεται εἰς τὴν προῖκα ἡ ὁποία οὕτω συμπεσοῦται εἰς δραχμὰς 7.387 καὶ λ. 50.

Ἤτοι 5 χιλ. δρ. εἰς τὴν πρώτην νικήτριαν καὶ 2.387 δρ. καὶ 50 λ., σὺν 85 δρ. καὶ 50 λ. εἰς σέμματα. εἰς τὴν δευτέραν.

Ἡ ψηφοφορία, μετατραπεῖσα εἰς μυστικήν, διεξαγεται ὡς ἑξῆς:

1ον) Ἡ ψηφοφορία γίνεται μόνον διὰ τοῦ δημοσιευομένου εἰς τὴν «Σφαῖραν» ψηφοδελτίου. Χρήματα διὰ ψήφους ἄνευ ψηφοδελτίων δὲν δέχομαι. Οὔτε τὸ ἀντίτιμον φύλλων πρὸς ἀποκοπὴν καὶ συμπλήρωσιν ψηφοδελτίων εἰς τὰ γραφεῖα μας.

2ον) Ὁ καθένας μόνον μὲ ἕνα ψηφοδέλτιον δικαιοῦται νὰ ψηφίσῃ. Οὐδεὶς διὰ περισσοτέρων τοῦ ἑνὸς. Δὲν πειράζει δὲ ἂν τὸ ψηφοδέλτιον ἀνήκει εἰς προηγούμενα φύλλα, τοῦ δευτέρου πάντως μέρους τοῦ δημοψηφίσματος.

3ον) Τὰ ψηφοδέλτια δὲν συνοδεύονται πλέον ἀπὸ 50λεπτα.

4ον) Οἱ ψηφίζοντες ἀνὰ εἷς ἢ καθ' ὁμίλους στέλλουν τὰ ψηφοδέλτιά των μόνον διὰ συστημένων ἐπιστολῶν. Οἱ ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ περιχώροις δύνανται νὰ τὰ προσκομίσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἐντὸς φακέλλων ὅμως σφραγισμένων μὲ βουλοκέρι. Ἐπὶ τῶν φακέλλων δέον νὰ ὑπάρχῃ διαγωνίως ἡ λέξις: «Δημοψηφισμα».

5ον) Τέτοια συστημένα καὶ ἐνσφράγιστα γράμματα δέχομαι μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου, ἡ ἔρας Κυριακῆ; καὶ ὥρας 3ης μεταμεσημβρινῆς ἀκριβῶς. Τὰ μετὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

6ον) Τὰ γράμματα παραμένουν σφραγισμένα εἰ τὰ γραφεῖα μας, οὔτως ὥστε οὔτε ἡμεῖς, οὔτε ἄλλος κανεὶς νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῶν περιεχομένων ψηφοδελτίων μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὁ κατάλογος τῆς ψηφοφορίας δὲν θὰ δημοσιευθῇ πλέον μέχρι τῆς ἀναγγελίας τῶν τελικῶν ἀποτελεσμάτων.

7ον) Ἡ ἀποσφράγισις θὰ γίνῃ τὴν Κυριακήν, 20ὴν Νοεμβρίου, καὶ ὥραν 4ην μεταμεσημβρινὴν ἀκριβῶς εἰς τὰ γραφεῖά μας, ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ ἢ περιχώρος διαμενουσῶν ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι παρακαλοῦνται νὰ προσέλθουν ἀφεύκτως, β') τῶν ἀντιπροσώπων πληρεξουσίων τοὺς ὁποίους παρακαλοῦνται νὰ ὁρίσουν ἐγκαίρως αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑποψήφιοι, γ') ἐπιτροπῆς ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν ψηφισάντων. Ἐνώπιον αὐτῶν θὰ γίνῃ ἡ διαλογὴ τῶν ψηφοδελτίων καὶ θὰ συνταχθῇ τὸ πρακτικὸν τῶν τελικῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 26ης Νοεμβρίου.

8ον) Τὴν Τετάρτην, 30ὴν Νοεμβρίου, ὥραν 5ην ἀπογευματινήν, θὰ γίνῃ ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ μαρτύρων καὶ δι' ἐπισήμου πράξεως ἡ παράδοσις τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ τῶν προικῶν εἰς τὰς δύο νικητρίας ἢ τοὺς νομίμους πληρεξουσίους αὐτῶν, ἐφόσον διαμένουν ἐν ἐπαρχίαις, Παρσκαλοῦνται αἱ ὑποψήφιοι νὰ μὴ διορίσουν ἀντιπροσώπους ἀνήκοντας εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς «Σφαίρας».

9ον) Τὴν Κυριακὴν 4ην Δεκεμβρίου, ὥραν 4ην ἀπογευματινήν, θὰ γίνῃ, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν, ἡ κλήρωσις διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν 20 δώρων εἰς τοὺς μετασχόντας τῆς ψηφοφορίας, τὰ δὲ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ κερδίσουν, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 10ης Δεκεμβρίου.

10ον) Οὐδεμία τροποποίησις τῶν ὡς ἄνω ὅρων καὶ ἡμερομηνιῶν θὰ γίνῃ.

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

50 λεπτὰ τὸ τεύχος

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ *STOP*

—Νέος εὐρισκόμενος ἐκὶ ἐξαετίαν μακρὰν τῆς ἀγάπητῆς πατρίδος καὶ ἐπειδὴ ἀπώλεσεν ἐκ θανάτου ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του στερούμενος οὕτω πάσης προσφιλοῦς ἀλληλογραφίας διὰ νὰ διασκεδασῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του καὶ τὴν λύπην ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δεσποινίδας προσφυγοπούλας καὶ δὴ ἐκ Πειραιῶς ἡλικίας ἀπὸ 17 ἕως 23 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός: ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Θ' ἀπαντήσω γενικῶς εἰς ὅλας ποῦ θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ γράψουν. Διεύθυνσις *Mr Nik. D. Caris, General Deleverh Zamaiha L.S, U. S. A.*

—«Ἐλέγη Μαμρ...» 341 Λεωφόρος Κωνσταντίνου. Ἀνδριανούπολις. Γράψ«τε νέαν διεύθυνσίν σας. «Α. Γ.» 4 Βα *Ramleh Alexandrie, Egypte,*

—Λιόα «Α. Ρ.» Κοζάνην. Γράψατε δύο λέξεις στὸν «Περιηγητὴν» 36ον Σγμα πεζ. 7ον λόχον Φλώρινο.

—«Τζοκόνταν καὶ Λώραν Δημοσθένους» ἐκ Κων) πόλεως. Ἐκληροφορήθην, ἀφίχθητε ἐνταῦθα. Γνωρίσατε μου νέαν δίσίν σας. Λοχαγὸς «Γ. Γ.» «Ξενοδοχεῖον Παρθενὼν» Σταδίου 208.

—Δύο νέοι ἐμπορευόμενοι ἐκ Πειραιῶς ζητοῦν ὅπως γνωρισθῶσιν μετὰ δύο Ἀτθίδων δεσποινίδων 17—20 ἐτῶν μορφωμένων καὶ καὶ καλῆς κοινωνικῆς τάξεως συνδεομένων διὰ στενῆς φιλίας, ἢ συγγενῶν. Αἱ βουλόμεναι ἂς γράψωσι Κον «Δ. Μ.» *p. r.* Πειραιεῦ.

—Νεαρὸς ἱππεὺς ἀνταλλάσσει *c. p.* καὶ ἐπιστολὰς μὲ χαριτοβρύτους δίδας ἡλικίας 17—25 Μαΐων. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Λαμίας. Γράψατε «Ἱπποδασσεὺς» 2ον ἱππικὸν σύνταγμα 2α ἴλη 4ον Οὐλαμὸν τ. τ. 926.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια μέχρι 17 ἐτῶν. Γράψατε «Ὀρόστην Ταρίδην» *p. r.* Ἐνταῦθα.

—«Ἀγγελα». Γνώρισε μου Δ)σίν σου, ἐπιστολήν σου δὲν ἔλαβον. «Ν. Κ. Α.» Ἀθῆναι.

—Νεαρὸς πρόσφυξ μορφωμένος κατέχων ἀρίστην θέσιν ἐν Βόλῳ ἀλληλογραφεῖ μὲ δίδας μορφωμένας καλῶν οἰκογενειῶν Βόλου, Λαρίσσης. Σκοπὸς γνωριμία καὶ γάμος. «Παῦλον Φουγιανόν» *p. r.* Βόλον.

—Νέος διαμένων ἐνταῦθα ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ *c. p.* μὲ κορίτσια Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Προτιμῶνται καὶ προσφυγοποῦλες Σμύρνης. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Χ. Σωτηρόπουλον» Σφακίων 3 Ἀθήνας.

—«*Alegra*» Θεσ)νίκην. Εὑρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ, ἀπολεσθεῖσα ἡ σύστασίς σου δὲν ἔγραψα. Παρακαλῶ γράψε μου ἐκ νέου τοιαύτην. Ἰδικήμου Δ)σις ἰδίο. Μ' ἀγάπην «Μιχαὴλ Ἀνεπόπουλος.

—«Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά» Κόρινθον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ἀναμένω φωτογραφίαν σας. «Γ. Κ.» Θυρὶς 48 «Σφαῖρα».

—Εὐκαιρίσι. Χήρα νεαροτάτη, εὐκατάστατος (ἐτῶν 22) ἐκ Κων)πόλεως, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ νεαρῶν κυρίων καὶ ἀξιωματικῶν, γιὰ νὰ γλεντάῃ τὰ νειάτα της στὴν ξενητειά. Δ)σις «Εὔθυμος Χήρα» Θυρὶς 54 «Σφαῖρα».

—Ψυχὲς μελαγχολικές... καρδιὲς ἀπογοητευμένες... ἀλληλογραφοῦμε; «Ἀριστος Φάνης». *p. r.* Ἀθῆναι.

—Εὐμορφοκαμωμένα Κορίτσια τῆς Κορινθίας. Ὅποια ἀπὸ σᾶς θέλει ἂς γράψῃ. Σκοπὸς ὁ ἔρως. «Δημ. Μπαχᾶν» Καφφενεῖον τὸ Σοφόκλειον Ἀθήνας.

—Λιὰ τὴν «Μ. Α.» Ἡ Δ)σις τοῦ Ἀνθ)στοῦ «Ι. Α. Σκουλούδη» εἶναι 23 Σγμα, Ι τάγμα, τ. τ. 904. «Σ...)».

—Μῆτσον Τσουρῆν» ὑπίατρον. Χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτήν σου. «Νίκη».

—«Μ. Βυζαντίου» Ἔγραψα *p. r.* Ἀθήνας, μὲ λυπεῖ σιωπή σας. «Ἀμουσος».

—Παρακαλεῖται ἡ Μικρασιάτις Ἀδελφὴ «Ἰουλιέττα» Μ. Β, νὰ μοῦ γνωρίσῃ τὴν Δ)σίν της. «Ι. Α. Σκουλούδην» Ι. τάγμα 23 Στος, τ. τ. 904.

—«*Tigresse*» Μπορεῖτε νὰ φωτίσητε τὸν σκοτεινιασμένον ὁρίζοντα τῆς ἐπάρξεώς μου; «*Nick. Winter*».

—Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων τὴν διεύθυνσιν τοῦ λοχίου «Ἰωάννου Λίκου» ἐκ Βόλου νὰ γράψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν. Πυροβολικὸν «Μάκου Ἀνασστάσιον» Π μοῖρα ὀρειβατικοῦ Πυρ) κοῦ, 1η πυρ)χία Ἀθήνας.

—«Καίτη Μάμαλη» Ἀναμένω μετ' ἀγωνίας νὰ ὁρίσετε συνέντευξιν. Γράφετε τακτικώτερον. Πρόκειται ἀναχωρήσωμεν διὰ Σάμον. «Φρίξος».

—Λοχαγὸς ἐπιστήμων ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ μετὰ δίδος ἢ κυρίας ἐχούσης προῖκα, αἱ ἐνδιαφερόμεναι δύνανται νὰ γραψουν λεπτομερῶς μὲ τὸ πραγματικὸν ὄνομά των προκειμένου νὰ ἐπιστραφοῦν αἱ ἐπιστολαί των. Γράψατε λοχαγὸν «Δ. Γ. Π.» *p. r.* Ἀθῆναι.

—Παρακαλεῖται θερμῶς ὁ γνωρίζων τὴν τύχην τοῦ Διονυσίου Ζαρίδη ἐκ Σμύρνης, ὁπισθεν γαλλικοῦ νοσοκομείου, νὰ γράψῃ: Ε. Λυμπερόπουλον ἐπιμελητείαν Ι μεραρχίας, Λάρισσαν.

Ὁ κ. Τίτος Ζῆλος ζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τῶν ἐκΣμύρνης κ.κ. Νιόγιου Ζαρίδη, γαλλικοῦ νοσοκομείου 28, Χρ. Ἀθαν. Ἰορδανίδου, μαθηνοῦ ἐμπορικῆς σχολῆς καὶ Ἀρίστου Ἀραπάκη, Προκυμαίας 42 Γράψατε *p. r.* Ἀθήνας.

—Ζητῶ τὴν δινύθυνσίν τῆς δίδος Βάνδας ἐκ Βουτζᾶ Σμύρνης, Β. Ζαμπετάκης *p. r.* Ἀθῆναι.

—Χαμόγελο τοῦ Πόνου. Μέσα στὴν μοναξιὰ ποὺ βρίσκομαι, δὲν ξεχνῶ ποτὲ τῆς ἀλησμόνητες στιγμὲς ποῦ δισβάζοντας τὰ λόγια σου, ἔνοιωθα τὴν ἐλπίδα νὰ φτερουρίζῃ μέσα μου. Μὰ τώρα; ὤιμέ! Γραφτό μου λὲς κι' ἤταν νὰ μείνω πάντα στὴν μοναξιά μου' ἔχοντας μοναδικὴ συντροφιά μου τὸν πόνο. Δὲν θέλω ὡς τόσο νὰ πιστέψω πῶς ἡ ἐλπίδα ποὺνοιωσα θὰ σβυστῇ γιὰ πάντα. Προσμένω μὲ λαχτάρα γράμμα σου. «Μ. Σ.».

—Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια Λεβαδείας, Θηβῶν, Λαμίας καὶ μὲ προσφυγοποῦλες. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται «Βασίλειος Γεράγγελος» 1ος Λόχος 2ον πεζ. Σγμα Λαμίσ.

—«Γίτσαν Γεωρ...» Χίον. Μὲ ἀφθαστη ἀγωνία προσμένω στὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου μου. Δικός σου. «Τώνης».

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ *c. p.* μὲ μορφωμένα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν. «Νίκος Ναυτίλος» *p. r.* Ἀθῆναι.

—Ὁ κ. «Τίτος Ζῆλος» ἐπαναλαμβάνει τὴν πρὸ μηνῶν διακοπεῖσαν ἀλληλογραφίαν του καὶ παρακαλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως συνεχίσωσι ταύτην μὲ Δ)σιν *p. r.* Ἀθῆναι.

—Ἡ «Καίτη καὶ *Mignon*» παρακαλοῦν τὸν γνωρίζοντα περὶ τῆς τύχης τοῦ λοχίου «Κωνσταντίνου Τζουανάκη» νὰ γράψῃ *p. r.* Βόλος καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ τοὺς χαρίσουν τὴν ἀλληλογραφίαν των.

—Τρεῖς ἀδελφωμέναι φίλαι δέχονται ἀλληλογραφίαν πανταχόθεν. Προτιμῶνται ἀξιωματικοὶ τραυματίαι. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Δίδας «Μέρση Ἠλιοπούλου, Τιτίκα Ἀδριάνου καὶ Καίτη Ἐλευθεριάδου». Α'. Ταχυδρομικὴν παρόρτημα *p. r.* Ἀθῆναι.

—«Ε. Κ.» Ἀθήνας. Σᾶς ἀνεμένει γράμμα μου. «Δ. Δ».

—Θέλω νὰ γνωρίσω δεσποινίδας ἐπαρχιῶν. Γράψατε «*Roi da village*» Ἀπάντησις ἐξασφαλισμένη. Θυρὶς 55.

—Νεαρὸς φοιτητὴς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων. Σκοπὸς γνωριμία Γράψατε «Α. Σ. Μ.» *p. r.* Ἀθήνας.

—Παιδάκι ἄπειρο ἀπὸ ἀγάπη, ζητᾶ μαθήματα ἔρωτος. Προτιμῶνται Ἀρσακειάδες καὶ δασκάλες ἔνεκα τὸ μεταδοτικό, ἀπάντησις ταχεῖα Γράψατε «Ε. Λ. Γρ. Σφαῖρας θυρὶς 43.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γ. Ἀδαμοπουλου. Ναί.—Δ. Κόμινον, Π. Παυλάκην. Κ. Σακελλαριάδην. Βλάμης, Ἀγκαθάγγελος, Μητρούσης εὐχαριστοῦν.—Γ. Δεδούσην εἴμεθα ἀσαμόδιοι δι' αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε, καὶ λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς χρησιμεύσωμεν. Δ. Πατρ. ὄχι Νικολ. Διδύμου πολὺ εὐχαριστῶς.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταί. Θεμ. Κουκουνουρᾶς, Χ. Συγεώργης, Εὐθ. Τσιροπούλου, Μαρ. Θεοφίλη, Μιχ. Σαλῆς, Ἀρ. Σουρλᾶς, Παντ. Γιαννίτσης.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Λόρδος Λέϊτον», «Κοσμοπολίτης», «Βοσκοπούλα Σμύρνης».

Τὴν Κυριακὴν 20ὴν τρέχοντος θὰ κυκλοφορήσουν:

ΟΙ "ΒΑΤΡΑΧΟΙ,,

Ἑβδομαδιαῖον Σατυρικὸν Περιοδικόν.
Γελοιογραφία-Σάτυρα-Χιοῦμορ-Παρωδία
Ἐξησφαλίσθη ἡ συνεργασία δοκίμων εὐθυμ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΑΞΙΣ

Περδίκω μ' πλί μ'

Ἔστσα ἕναν καυγᾶ τρικούβιρτουν προυχτὲ γιὰ τοῦ χατῆρ' μιανῆς τσούπρας. Ὄϊ πῶς τοῦηθελα οὐ καψαρός, ἰμένανε μὶ ξέρς πῶς εἶμι φιλήσυχους πουλίτς κὶ δὲ μ' παραρέσνε τὰ γαίματσ, ὅπους τ' γείτουνά μ' τοῦ Βλάμ'. Κανιὰ βουλὰ χρειγίζιτι κὶ τὺ ξύλου.

Τν πιρασμέν' Κυριακή, μὶ τ' λιακάδα, ἀνέφκα στὺ Λυκαβητό, ὅπους τὺ συνηθίου κανιὰ βουλὰ γιὰ ν' ἀνάψου κάνα κιράκι στοὺν Ἅη Γιώργη κὶ νὰ κβεντιάσου νιὰ ψύχα μὶ τοὺν καντηναλάφτ τς ἐκκλησᾶς ποῦν ἀπ' αὐτοῦθε πέρα, παληουπατρίδας κὶ' αὐτίνους.

Τοῦ λπὸν στοὺ κατέβασμα, καθὼς ρουβόλογα τοὺν κατήφορου γιὰ νὰ βγοῦ τσ' λιεου φόρους Ἀλεξάντρα, γλιέπου καταμεσῆς στοὺ βγὸ κάτ' ἀπὸ νιὰ κουτρῶνα ἕναν μὶ μίνια, ἀπ' πάσκιζε νὰν τ' φέρ' βόλτα ἰρουτουπριπῶς.

—Νὰ κὶ μίνια ὑπαίθρια καρσουνιέρα γιὰ τς φτωχούς! εἶπα μὶ τοῦ νοῦ μ'.

Δίχους νὰν τοῦ θέλου ὅμους τς χάλασα τν ἡσυχία φαίνεστε, γιατὶ τὰ δυὸ ἰρουτιγμένα τρυγονάκια, φόντες μ' εἶδαν πῶς τς καρασούλσσ, τνάχτηκαν ἀπάν' κὶ' οὐ ἄντρας ἐπιακι τὴ γναίκα ἀπ' τοὺ χέρι κὶ τν τράβαε γιὰ νὰν τνε πάῃ μακρυὰ ἀπ' τοὺ μουγουπάτ' π' θὰ διάβαινα. Αὐτίν' ὅμως δὲν ἤθελι, φαίνουνταν σὰ δειλιασμέν', σὰ νὰν τἔειχι χαϊμένα, κι' οὔλου κουντουστέκουνταν.

Χὰ χὰ κάτ' λάκκου ἔχ' ἡ φάβσ, Μήτρου ἔμπα τς! εἶπα μὶ νοῦ μ' κὶ χούγιαξα :—Ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, οὐρὲ πατριγιώτ;

Ἰκειὸς τσιμουδιὰ δὲν ἔβγανε, μόνε ἀρχίνσε νὰν τν τραβᾷ κὶ μὶ τὰ δυὸ τ' τὰ χέρισ.Κὶ τότενες, σὰν εἶδα ἔτσ' ἰγώ, ἄνξα τς ἀρίδες, π' δὲν τς ἔχου κουντακιανὲς δόξα νἄχῃ, κὶ μὶ πέντε δέκα δρασκελιὲς τς ἔφτασσ.

—Νσάφ', οὐρέ, τοὺ ξεχέριασες τοὺ τσπί! λιέου τ' ἀντρὸς ἀπ' ἦταν παληουντερέκας, λετσουειδῆς, ρεμάλ' ντὶπ σὰ πέρα. Ἄπαξ δὲ θέλ' νἄρθ' κουντά σ' μὶ τοὺ ζόρ' θὰν τοῦ πάρς μαθές;

—Καὶ τὶ σὲ μέλλει ἰσένανι; μ' ἀποκρίνεται αὐτίνους οὐ φαυλόβιους.

—Γιὰ κειὸ π' δὶν ξέρς κί νὰ προυσέχς στὰ λόγια σ' γιὰ νὰ μὴν ἔχμε κακὰ ξεμπερδέματσ.

Κι' ἀπὲ γυρνάου κὶ γλιέπου τοὺ τσπί, ἀποῦηταν κούτσκου, ὄχι παραπίν' ἀποὺ δικαφτὰ χρουνῶν. Ἔτριμι οὔλουσούμπτου τοὺ κακουμοίρκου ἀπ' τοὺ φόβου τ' κὶ τοὺ λπύθκε ἡ καρδοῦλα μ'.

— Μὴ φουβᾶσαι τίποτας, οὐρὲ καλό μ', τ' λιέου. Πὲς μ' μοναχὰ τ' ἤθελε νὰ σ' φκιάκῃ αὐτίνους οὐ ἀλανιάρς;

— Ξέρου κὶ γώ! μ' ἀπουκρίνεται ἰκειὸ τοὺ κακότχου μὶ κλαΐματα κὶ μὶ τὶ μαγλάκια τ' κόκκινα σὰν ξνόμλσ. Νά, μὲ ξιγέλασσ πῶς κάτ' θέλ' νὰ μ' πῇ τάχα μ', κι' ἀπὲ σὰν ἤρθαμαν ἰδῶ ἤθιλε ἄλλα πράμματα!...

— Οὔϊ. οὔϊ!... δὲν ἀντρέπεσαι, οὐρὲ κρεμανταλᾶ, νὰ πουλιεμᾶς νὰ ξιμυαλίῃς ἕνα ἀνήλικου! Ἄ;... Ἄειντε χάσ' ἀποὺ τὰ μάτια μ', γιὰ νὰ μὴ σ' ἀδράξου ἀπ' τοὺ ζβέρκου κὶ σὶ κάνου τ' ἀλατιοῦ...

— Μὲ τοὺ μπαρντόν... μὲ τοὺ κουρίτσι ἰγνουεῖς σκετίζουμαι...

— Οὐρὲ τί σκετίζεσαι κὶ ξεσκετίζεσαι, οὐρὲ μπουρδούσ', ἀπ' δὲ σὲ θέλ, ἡ τσοῦπρα κὶ τρᾶς μὶ τοὺ στανιό;... Φεῦγα, εἶπα, γιατὶ σὰ σὶ λάβου στὰ χιράκια μ' θὰ σ' βγάλου τν πιτιὰ ἀπ' τοὺ στόμα...

Ἰκειὸς ἀντὶς γιὰ νὰ φύβγ', ὀρχίνσε νὰ μ' κουκουρεύεται. Τότενες δὲ βάσταξα κὶ γώ, τοὺν ἄδραξα ἀπ' τοὺν γκιρδιλιάγκου, τοὺν ἔστρουσα κατὰ ἧς κι' ἀπὲ ποῦ σὲ κονεῖ κὶ ποῦ σὲ σφάζ... Τούνε σάσσα ἀπ' τοὺ ξύλου, ξερὸν τοὺν ἄφκα, κὶ δὲ δίνουνταν μάειδι νὰ κρίν' μάειδι νὰ σπαράξ' ἀπ' τοὺν τόπου τ'.

Κι' ἀπὲ πῆρα τοῦ κουριτσάκι ἀπ' τοὺ χέρ'.

— Ἄειτι πᾶμι τώρα, τοὔειπσ, κι' ἄλλ' βουλὰ νὰ προσέχς νὰ μὴ μπλέκς μὶ τέτοια ἀκαθάρματα.

Αὐτίνου τοὺ καψαρὸ ἔκλιαιγε κὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ μὲ φχαριστήσ'. Τοὺ πῆγα σπῆτι τ', τοῦ παράδονκα στὰ χέρια τς μάγνας τ' κι' ἔφγα μιθ' ὅλουν τοῦν τιμῶν.

Κὶ ἔτσ' ἔσουσα μίνιαν τρυφιρὰν ὕπαρξ' ἰὲκ τοῦν οὐνύχουν τς ἀτιμίας. Κσλὰ δὲν ἔκανα;

Ταῦτα κὶ μένου Γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Αὖθις καὶ τοὔμπαλιν
βούλομαι ὁμιλῆσαι
καὶ σφοδρῶς ἐπιτιμῆσαι
τοὺς ἀδιολθώτους
αἰσχροκελδέους
ἄγαν ἐμβαγαπόντας
καὶ κατελγαραίους,
τὸ ὁποῖον
ὁ θάνατος τῶν βαλαντίων.
Καὶ γὰρ
ἀνὰ πᾶν ἡμέραν,
ἄνεπ ἐνδροπὴν
ἅπτὰ τὰ τέραν
γενικὴ τῶν τεράτων,
ὑψοῦσιν τὰς τιμὰς
τῶν τροφιμάτων,
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἐμβορεφμάτων,
καὶ τολμῶν διαμαρτυρηθένσι ἐλαφρῶς
σὲ περικαθυβρίζουσι δεινῶς,
τὸ ὁποῖον
αἰτοῦνδες καὶ ρέσθα οἱ γδῦται τῶν ἁγίων.
Δέον οὖν, ὦ συμβολῖται
κατάπτυσθοι καὶ δουλοπρεπές,
βαλεῖν ὀλίγον ἐν τῇ θέσει των
τοὺς κυρίους ἁπτοὺς, τοὺς πάνυ ἀναιδές,
καὶ ἀνδεκεξελχόμενοι τρόπῳ γενναίῳ,
καὶ ἐπανασθατικῷ δικαίῳ,
σπάσαι μαγκουροειδῶς τὰς ἐκπαπτῶν κεφαλάς,
καὶ γὰρ οὕτωσι μόνον
ὑπάλχει ἐλπὶς ὑποβιβάσαι τὰς τ μάς.
Τὸ ὁποῖον
χαιρετισόν μοι τὸν πλάτανον
ἂν ἀναμείνῃς προκοπὴν ἐκ τὸ αἰσχροδικεῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Χαριτόβριτον μῦτερ μου.

Εἶμε καλλὰ κοὶ τεχλιμένη, τοὺθ ὄνπερ ἔπε θιμὸ καὶ δὴ ἐμάς. Κὲ ἂν ἤρωτῖς περὴ διατὺ εἶμε τεχλιμένν, θᾶ σοὺ ὑπαντήσο ἕναικα τῶν αἰόνηο σύζυξ μου, τὸ ὄπῆον ἐδέποτες θέλοι νὰ μοὺ κάνῃ τὸ χατίρη, μόνε πάντωτες ζιτάει ἀφορμὶ γιὰ νὰ μαὶ στεναχοράοι καὶ νὰ μαὶ συνχίζει ὁ γρουσούζις.

Ἤκουσων δαὶ τὴ μοῦ ἔφκησασε ἐπροχθὲ τὴ μπέφτη ἀφ' ἑσπαίρας. Εἴχαμαι συμφονίσει νὰ πᾶμαι μετᾶ τοῦ φαγετοὺ στὼν κενιματόγραφω πρὸς γιὰ νὰ ἰδοῦμαι τὼ Γεφῦρι τὸν Ἀναστεναχμόν, ἕναικα ποὺ εἶνε ρομαντζοειδὲς καὶ περηπαθαὶν ἔλγατον, νὰ φανταστῖς μοννάχα ὅτη τὼ γλέπις κὲ σοῦ ἔρχοντε οἱ δάκρυοι ἐπὶ τοὺς ὀφταλμοὺς καὶ ἀνασταινάζις ἄχ καὶ βὰχ ἔννεκα οἱ συγκίνιση, καθότη κὲ διὰ τᾶφτα γεφῦρι τὸν ἀναστεναχμὸν ὁμιλῆτε. Ἀπτὸ ποσῶς εἶνε μπλέον κενιματόγραφος, πέρη συγκενιματόγραφος.

Τὸ λεπὸν ἐπίραμε ἕνα αὐτὸ κὲ μᾶς ἐμετέβι τάχιστα ἐπὴ τόπου. Κὲ ὄντες ἐμπίκαμε, ὁ σίζυξ μου ἤθελαι νὰ κάτσουμαι πίσο πίσο. Τὸ ὄπῆον ἐγὸ ποσὸς ἤθαιλα νὰ κάτσο μὲ τὴ φτοχωλογιὰ στὶν τρίτυ θέσης, καθότι πάντοταις τὸ συνιθάο νὰ κάθουμε στὸν πρότο πάγκω μὲ τοὺς ἀρεστωκράτορες, νὰ γλέπο καὶ τοὺς μουζηκάντες. Ἀφτὸς ὅμος τὸ χαβᾶ του.

— Μᾶ τὴ σοῦρθαι χρηστιαναί μου, τοῦ λέο, νὰ μαὶ βάλις νὰ κάτσο μὲ τὴ μαρήδα.

— Στοὺς κενιματώγραφους, μοὶ κάνι, δαὶν κάθουντε μπροστᾶ.

— Κὲ γιατή; δὲ μπλερόσαμαι δηλαδὶς διαγκεκριμένυ θέσυς;

—Ναί, ἀλὰ ἔτση συνιθηέται.

—Ἐγὸ ξέρο πῶς ὁ καλλὸ; κώζμος σὰν κη ἐμᾶς πάη στὴ μπρότη θέσυς. Ἄσε κατὰ μέρων ποὺ ἐδὸ ὄπησθεν δαὶ γλέπο τίποτις καθότη ὀμέωψ.

—Βάλαι τὰ φασαμαίνηα σον, μου λέη.

Τὸν κακό σου! τοῦ εἶπα. Ἐγὼ τὰ φασαμένηα μου τάχο γιὰ λοῦσο κὲ ὄχη γιὰ νὰ γλέπο.

Εἰς μάτι ὅμος. Ὅτη κὲ ἂν τοὔπα ἴθελαι νὰ περάσι τὸ δηκό του καὶ μἔβαλαι νὰ κάτσο μὲτοὺς προστύκ' τὸ ὄπῖον ἐξαιστραβόθικα κηόλας ὅλω βάλε κὲ βάλε τὰ φασαμαίνια.

Ἄχ, μηκρά μου μῦτερ, κυνῶς μανούλα μου ζοή εἶναι ἀπτὴ ποὺ τραβάο μὲ τὶς ἰδεογνροπήες του! Ἔντερον μεδέν. Ἡ δυστυχὲς δυγάτερ σου

Μανδὰμ Γαρεμφοῦλι

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Περὶ τί νὰ σοῦ γράψω σήμερις, ρὲ Μανιὼ μαντουλάτη καὶ καλλίμορφη, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Τοῦτο τὸν τελευταῖο καιρὸ ἄστα! ξεραΐλα ἀπὸ πορατράγουδα. Οὔτε ἕνας φόνος, οὔτε ἕνας καυγᾶς, τίποτις!

Ἀνοίγεις τὴ φημερίδα καὶ δὲ γλέπεις τίποτις ἄλλο ἀπὸ δίκηκαὶτὸ μέγα ἔλαιον!

Τί διάολο φρονίμεψε ὁ κόσμος, γιὰ τὸν πῆρε ἀπὸ κάτου ἡ φτώχεια καὶ δὲν ἔχει κέφι γιὰ σοῦπα μοῦπες; Ποιὸς ξέρει!

Ποῦ τὰ περασμένα μεγαλεῖα τοῦ παληοῦ καιροῦ!.. Θυμᾶσαι, ρὲ μάτια; Μέρα δὲν πέρναγε, δίχως νὰ μάθουμε κι' ἕνα μυστήριο. Οὔλος ὁ κόσμος ξηγιότανε τότες ἁλατοπίπερος καὶ μόλις τοῦ πάταγες τὸν κάλο τ' ἀλλουνοῦ, φόρα τὴ διμούτσουνη κι' ὅποιον πάρει ὁ Χάρος; Ὠχού, μεγαλεῖα!.. Καὶ νὰ σκεπτῇς πῶς τότες εἴχαμε διαφυντάδες Μπαϊραχτάρηδες καὶ φὸν Κολοκοτρώνηδες, ποὺ ἔτρεμε ἡ γῆς ἀπ' ὅθε περνάγανε. Νὸν τοὺς ἀκοῦς μονάχα σ' ἔπιανε μερμηρία! Καὶ ἐν τούτοις τὰ στραπατσάκια δὲ λείπανε καθημεριν ῶς. Σήμερα ὁ μὲν πάστρευε πέντε στὸ κρασοπουλειό, γιατὶ τοῦ χαλάσανε τὸ ἀμανεδάκι. Αὔριο ὁ δὲν ἔκανε ἐνχείρησι στὴ γκόμενα, γιατὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γείτονα καὶ τράβα κορδέλλα.

Τὸ σήμερο, βλαστήματα ὅπως καταντήσαμε. Οὔλος ὁ κόσμος ψεύτισε καὶ οὔτε ἕνα δίλεφτο φιλότιμο δὲν ἔχει ἀπάνου του. Ὁ ἄλλος κυτάει τὸ συνφέρο του καὶ περὶ τιμὴ μεδὲν παραξήγησι. Νομίζω, ρὲ βάσανο;

Τοῦ παίρνεις τ' ἀλλουνοῦ τὴ γυναίκα καὶ σοῦ λέει κι' εὐχαριστῶ.

Τοῦ ἀπαγάγεις τὸ κορίτσι, σοῦ βγαίνει τὸ καπέλλο του ἐδαφιαίως.

Τοῦ ξεμυαλίζεις τὴ χαμοῦρα καὶ σὲ ἀνακηρύζει ἐθνικόνε εὐεργέτη του.

Τρῶς τὰ μανίκια σου γιὰ καυγᾶ, κανένας δὲ σοῦ δίνει μιὰ πεντόρα σημασία.

Πρέπει νἄσαι τρελλὸς δηλαδὴ καὶ νὰ βσρήσῃς μὲς στὰ ὅλα, στὰ καλὰ καθούμενα, γιὰ νὰ τὸ ματώσῃς.

Ἀμὰν μαράζα...

Κι' ἂν δὲν εἴχαμε τὴς ἀδέσποτες σφαῖρες νὰ ξεκάνουνε κάπου κάπου κανέναν χριστιανὸ θὰ ξεχνάγαμε τὸ χρῶμα τοῦ αἱμάτου μας!

Ζωὴ εἶν' αὐτή, ὅπως κατάντησε, ρὲ ζωόφιλη καὶ φιλομειδέστατη;

Ἔχεις καὶ τὴν ἀστυνομία ποὺ σοῦ λέει ἀπαγορέφτεται ἡ πλοφορία κι' ὅποιος ἔχει λαλούμενα καὶ δὲν τὰ παραδίνει, θὰ τιμωριέται διὰ θάνατος.

Σὰ νὰ λέμε, πρέπει νὰ πάω, νὰ παραδώκω τὴν ἰσόβια. Ἔ ρὲ παναγιὰ γκρινιάρα!.. κι' ὕστερις τί θὰ γένω γὼ δίχως τὴ συντροφιά της;

Μὲ ρωτᾶς ἐμένανε, ρὲ κύριος, ἂν μπορῶ νὰ κάνω δίχως τὴ σκοτῶστρα; Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή μου κι' ἡ ὑπόληψί μου. Δὲν εἶνε ἕνας χρόνος, δὲν εἶνε δυό, δὲν εἶνε πέντε δέκα. Μιὰ ζωὴ ὁλάκαιρη τὴ λένε αὐτή, ποὺ τὴ φοράω ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων στὸ ζουνάρι μου. Βγαίνεις ἐλόγου σου χωρὶς καπέλλο στὸ δρόμο; Τότες πῶς θέλεις νὰ ἐξέρθω ἐγὼ ἄνευ τὴν ἄκσπνη; Ὁρίστε;

Ἀλλὰ δὲ βαριέσαι! Ὅ,τι κι' ἂν τοὺς πῇς,κουβέντα δὲν παίρνουνε, οἱ παιάδες. Τὰ ὅπλα σου θέλουνε νὰν τοὺς παραδώκῃς καὶ ποσῶς τοὺς διαφέρει ἂν ἡ ἕξη εἶνε δευτέρα φύσι, ὅπως τὸ λένε καὶ στὸ Λονδῖνο.

Καταλαβαίνεις ποὺ φτάσαμε; Νό, αὐτὰ κι' αὐτὰ εἶνε ποὺ τὸν ἀπαγοητεύουνε τὸν ἄνθρωπο καὶ πάει ὁ νοῦς του στὸ κακὸ καὶ στὸ ἀπονενοημένο διάβημα!

Πάρε παράδειγμα ἐμένανε, ρὲ μαννάκι μου, ποὺ μὲ ξέρεις ἀπ' τὴν καλή. Μπορῶ νὰ ζήσω ποτὲς ἐγὼ σὲ τέτοια κενωνία;

Ἄστα νὰ κουρέβουνται, γιατὶ ὅσο τὰ σκέφτουμαι, μοῦ φαίνεται πῶς γέρασα πρὶν τὴν ὥρα μου.

Ξηγήθηκα ἀπελπισία;

Ο ΒΛΑΜΗΣ